

NÁVRATY

**MODLITEBNÍ
TÝDEN
MLÁDEŽE 2015**

Hledání ztracených

Nikdo nezpochybňuje skutečnost, že Ježíš byl jednou z nejvlivnějších osobností, která se kdy narodila. Jako učitel neměl sobě rovného. Dokonce i lidé, kteří nebyli křesťany, jako Mahátma Gándhí, přijali jeho morální zásady a žili své životy pod vlivem jeho etických principů.

Jako učitel Ježíš velmi často používal podobenství. Každé z jeho podobenství přinášelo důležité ponaučení ohledně Božího království a křesťanského způsobu života. Při jedné příležitosti udělal Ježíš něco výjimečného. Protože chtěl sdělit velmi důležitou myšlenku, použil ve vyprávění tři podobenství najednou.

Hlavní myšlenka těchto podobenství je hlavním tématem tohoto týdne modliteb. Týká se toho, jak Bůh smýšlí o našich bratrech, sestrách a přátelích, kteří jsou ztraceni, i když jsou ještě členy církve. Budeme se věnovat i těm, kteří díky okolnostem postupně z církve odešli. Odešli záměrně, protože nabyli dojmu, že jinde vidí jasnější světlo.

Podobenství o ztracené minci, ztracené ovci a ztraceném synu ukazují, jak o nás Ježíš smýšlí a co všechno udělal pro to, aby nás přivedl zpět. Ježíš se zaměřuje na hledání lidí a jejich opětovné propojení s Bohem. Přišel, aby hledal a zachránil ztracené. Přišel, aby znovu získal ty, kteří mu patří.

Stručně řečeno:

- Bohu na nás záleží.
- Nikdy nás nepřestane hledat, dokud nás nenajde.
- Nad každým, kdo byl nalezen, se raduje.

Tento týden chceme všechny vyzvat k tomu, aby se připojili k hledání ztracených. Bůh miluje své děti stejně jako i ty, kteří zatím nejsou Ježíšovými následovníky. Bůh jim chce darovat milost právě skrze nás. Jsme přesvědčeni, že v nebi propukne velká radost ve chvíli, kdy se mnoho lidí vrátí zpět ke svému Otci.

Během těchto přednášek bychom měli přijmout velmi důležité poslání, a sice že chceme ZÍSKÁVAT druhé pro Krista!

Následovat zpovzdálí

PŘÍBĚH

David a Martina jsou sourozenci, kterým je nyní necelých třicet let. Od malička chodili do sboru, kde byli také pokřtěni. Jejich rodiče byli oddaní členové církve, kteří věrně dodržovali adventistické zásady. Již odmala David projevoval svou lásku k církvi a později se také do dění ve sboru aktivně zapojil. Jako teenager se zamiloval do počítačů a všeho elektronického. Když později dospěl, stal se z něj geniální tvůrce aplikací pro sociální sítě. Byl známý svou vynalézavostí a kreativitou. Ale s tím, jak získával další a další zajímavé zakázky, stále méně navštěvoval svůj sbor, až se jeho aktivní účast ve shromáždění doslova vypařila. Náhlá a nečekaná smrt jeho matky ještě urychlila slábnutí jeho víry a vyvolala pochybnosti o Bohu. Nakonec začal zpochybňovat nezbytnost a důležitost církve. Nicméně stále připouštěl, že kdyby přišlo nějaké „znamení“, začal by zase do sboru chodit.

Naopak Martina byla mezi lidmi velmi ráda. Vždy ji obklopovalo mnoho přátel, vedla řadu sborových aktivit, byla veselá, ráda pečovala přede-

vším o seniory a mezi členy sboru byla velmi oblíbená. Zpočátku se zdálo, že na rozdíl od jejího bratra smrt matky na její službu ve sboru neměla žádný negativní vliv. Ovšem jak šel čas, její zápal pro věc se začal postupně vytrácet, byla stále méně aktivní a stále méně se zapojovala do práce s lidmi mimo církve. Na otázky členů sboru, kteří měli obavy, že její víra postupně ochabuje, vždy odpovéděla: „Stále jsem křesťankou, nebojte se.“ Martina vlastně postupně a nenápadně uvolnila pouto ke sboru, zatímco její bratr to udělal cíleně a aktivně.

Martina byla podobně nastavená jako apoštol Petr. I on byl vždy hodně mezi lidmi, vedl společenství, pomáhal a pečoval o druhé, také chtěl jít po vodě až k Ježíši. Toužil se energicky a nadšeně sdílet o svou víru. Při jedné příležitosti, kdy Ježíš promlouval pouze k učedníkům, Petr okamžitě prohlásil: „Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého“ (Mt 16,16; PBK). U Lukáše 22,31–34 čteme rozhovor mezi Ježíšem a Petrem: „Šimone, Šimone, hle, satan si vás vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až

se obrátíš, buď posilou svým bratřím.‘ Řekl mu: ‚Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt.‘ Ježíš mu řekl: ‚Pravím ti, Petře, ještě se ani kohout neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“

Ježíš rozpoznal, že v pozadí Petrova prohlášení jsou jen emoce. Viděl budoucnost naplněnou pokušeními, výzvami, obtížemi a různými přitažlivými věcmi, které budou na učedníky působit a budou ovlivňovat jejich věrnost. Tato skutečnost ho vedla k tomu, že jim vyprávěl o přicházející zradě, která zasáhne i ty, kdo jsou mu nejbližší. Ježíš věděl, že se ho zřeknou a nebudou ho již následovat. Avšak Petr šel rovnou k věci a velmi důrazně prohlásil: „Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt“ (L 22,33.34; Mt 26,31–33). Na tento emotivní výrok Ježíš odvětil, že dříve než kohout zakokrhá, Petr jej třikrát zapře. Petr si byl jist, že nic, dokonce ani hrozba smrti, nemůže otrást jeho vírou a touhou jej následovat. Ježíš však na svém postoji trval a tímto výrokem ještě zesílil původní myšlenku. **Díky Petrově zkušenosti si i my uvědomujeme, že životní okolnosti mohou někdy otrást naši vírou v Boha, přinést zmalomyslnění a způsobit, že se staneme duchovně ne-
tečnými a pasivními.**

TŘÍBENÍ

„Šimone, Šimone, hle, satan si vás vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici“ (L 22,31) – to byla Ježíšova předpověď Petrova chování. Tím, že Ježíš mluvil o prosévání pšenice, takto obrazně vyjádřil myšlenku, že satan chce zatrást vírou učedníků. Ježíš zá-

měrně použil Petrovo jméno z doby, kdy ještě nebyl učedníkem, protože věděl, že se Petr v budoucnu nakrátko vrátí ke způsobu života, který vedl před tím, než se rozhodl Ježíše následovat (L 6,13.14). Petrova zkouška byl satanův útok, jak Petra přimět k odpadnutí a ztrátě víry. A taková je satanova strategie dodnes. Ježíš stojí po boku těm, kdo se k němu modlí ve chvílích, kdy je satan pokouší. **Mnoho mladých lidí, kteří jsou členy církve, je vystaveno satanovým útokům. Jejich duchovní život i zapojení do sborového života slábne a jejich víru v Boha nahradilo užívání života a nároky, které přináší materialistický, sekulární svět.** Když se podíváme kolem sebe, vidíme mnoho lidí, které se satan snaží získat na svou stranu. Ale právě v takových zkouškách by měli mladí lidé trávit více času s Ježíšem a rozvíjet svůj vztah s ním. Ježíšova moc je větší a satanovy prostředky jsou omezené!

Ježíš Petra varoval, že se stane satanovým cílem. Nejinak je tomu i dnes. **Každý člověk v církvi je ďáblovým cílem.** Satan používá ty nejdrsnější metody, jen aby získal pozornost křesťanů a aby je vedl k nezájmu o duchovní věci (1Pt 5,8). U Petra byl satan úspěšný. Kdysi energický a upřímný Ježíšův podporovatel jej nyní následoval jen „zpovzdálí“ (L 22,54). A to nebylo všechno. Klesl ještě hlouběji – dokonce popřel, že Krista vůbec zná. Ztratil sebedůvěru, spal v době, kdy se měl modlit (verš 45), a nakonec skončil tak, že seděl mezi těmi, kdo Krista obviňovali (L 22,55). Měl totiž pocit, že když bude Krista sledovat zpovzdálí, druzí

lidé v něm nepoznají toho, který kdysi chodil s Ježíšem. Domníval se, že se tak vyhne případné kritice a možnému pronásledování. Dokonce se začal chovat stejně jako ten velký dav, jen aby ukázal, že není Ježíšovým učedníkem. Petr vůbec nepochopil Ježíšův výrok: „Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde“ (Mt 16,25).

Satan se tak usilovně soustředil na zničení Ježíše, že každý, kdo v něj věřil a následoval ho, se stal satanovým cílem. Když jedna služka řekla: „Tenhle byl také s ním!“, Petr důrazně odpověděl: „Vůbec ho neznám.“ **Ježíš hledá mladé lidi, kteří se s ním budou ochotni ztotožnit a za žádných okolností ho nezapřou.** Takovým mladým lidem Kristus bude stát po boku. Chce, aby se stali jeho věrnými následovníky, kteří se stanou jeho hlasem a budou pro druhé svědectvím o jeho milosti. Druzí lidé tak mohou přijmout Krista jako svého Spasitele. Jaký vliv mohl mít Petr na dav přihlížejících, kdyby se ke Kristu přiznal a odpověděl: „Ano, já jsem jeho učedník.“ Místo toho Krista zapřel. Patříte mezi ty, kteří jsou ochotni stát se „kázáním“ o tom, že Kristus je Mesiáš a jednoho dne se vrátí na Zemi pro svůj lid?

I když to Petr původně myslel dobře, selhal právě ve chvíli, kdy jeho svědectví bylo tak zoufale potřebné. Jeho slova: „Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt“ (L 22,33.34) byla jen emotivním výrokem bez skutečného obsahu.

„A ihned, ještě než domluvil, zakokrhá kohout. Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra; a Petr se rozpomenul na slovo, které mu Pán řekl: „Dřív než

dnes kohout zakokrhá, zapřeš mne třikrát““ (L 22,60.61). **Když se oči Ježíše a Petra setkaly, Petr v nich neviděl hněv, výčitku nebo odsouzení. Místo toho v nich mohl vidět smutek, milost, lásku, odpuštění, soucit, přijetí a něhu.** Ellen Whiteová napsala: „Zapřel svého Pána, dokonce se zapřísahal, že ho nezná. Ale ten pohled na Ježíše proměnil Petrovo srdce a zachránil ho. Hořce se rozplakal a kál se ze svého velkého hříchu. A tak byl připraven být posilou svým bratřím.“ (EW 169)

PROČ LIDÉ NÁSLEDUJÍ JEŽÍŠE ZPOVZDÁLÍ? Petr se od Ježíše vzdálil jak fyzicky, tak i duchovně. Patrně vnitřně toužil být s Ježíšem, ale pak jej jeho slabost a strach překonaly. Chtěl to táhnout na obě strany. Jak často to zkoušíme i my, ale ono to prostě nejde! **Ježíš chce, abychom žili v duchovním světě s ním a abychom se s ním ztotožnili, ať už budou okolnosti jakékoli.** Petrova víra byla slabá, ale přesto mu zůstala touha po osobním vztahu s Kristem.

Petra je třeba také pochválit za to, že i když ostatní učedníci utekli (Mk 14,50), on zůstal Ježíši nablízku, i když jej sledoval po Ježíšově zatčení jen z povzdálí (Mk 14,54). Báł se následků, které by mohlo přinést to, že se přizná ke Kristu. Byl doslova zachvácen strachem. Sledoval, jak byl Ježíš na nádvoří falešně obviněn a bit. Ležel mu na srdci Ježíšův osud, ale obával se zároveň i o svůj život. Věděl, že lidé, kteří Ježíše pomlouvají, ho nenávidí a nebyl připraven čelit stejnému zesměšňování a pronásledování. Varování, které Ježíš adresoval učedníkům, platí i pro nás: „Jestliže vás

svět nenávidí, nezapomeňte, že mne nenáviděli dříve než vás“ (J 16,18; Mt 24,9). Když Petr viděl, jakým utrpením Ježíš prochází, uvědomil si, že ani zdaleka není tak nebojácný a odvážný, jak si myslel. Strach ho nakonec přivedl k tomu, že Spasitele zradil.

Když se podíváme na mladé lidi ve 21. století, vyvstává nám v mysli otázka: proč jich tolik následuje Ježíše jen zpovzdálí? Odpovědí se nabízí několik: může to způsobovat přesvědčení, že někteří členové církve nechťejí snášet jejich příliš zvládnuté otázky; příčinou může být i to, že u ostatních necítí laskavé přijetí. Existuje také mnoho omezení a zákazů, které církev prosazuje – co by správný věřící měl a neměl dělat. I když na každé z těchto námitek něco je, přece se za těmito myšlenkami skrývá spíše lidská slabost a obavy. Nejúčinnějším nástrojem, jak tyto pocity překonat, je modlitba.

Ježíš věděl, jak Petr zareaguje na vzniklou situaci, a neútočil ani na Petra, ani na ty, kteří jej obvinili. Ježíš neomlouval Petrovu zradu, ale ani ho neodsoudil. Místo toho **mu nabídl otevřenou náruč. Ujistil Petra o své lásce a objal ho. Stejně ujištění a objetí platí i pro každého z nás.** Ať už je naše situace jakákoli, následující slova jsou lahodnou hudbou pro naše uši: „Já jsem za tebe prosil...”

JÁ JSEM SE ZA TEBE MODLIL

Petrovi se dostalo ujištění: „Já jsem za tebe prosil.“ V Ježíšově modlitbě, která je zaznamenána u Jana 17,9, Ježíš říká Otci: „Za ně prosím. Ne za

svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji.“ A v 15. verši se konkrétně modlí takto: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.“ **Když řekl Petrovi: „Já jsem se za tebe modlil,” ukázal, že součástí jeho přirozenosti je prosit za nás u Otce. Ježíš je přímlyvcem pro všechny křesťany. On je naším ochráncem.** V současné době plní roli přímlyvce pro všechny své děti (1J 2,1). Možná jste od něj odešli a nyní jste zoufalí a malomyslní. Apoštol Petr se cítil úplně stejně, ale Ježíš se stal jeho obhájcem. Pro nás je ochoten udělat totéž. Apoštol Pavel v Listu Židům 7,25 píše: „Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ A v 1. listu Timoteovi 2,5 připomíná: „Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.“

Modlitba předcházela tříbení a byla zde přítomna i v průběhu zkoušek. **Petrovi, stejně jako kterémukoli mladému člověku dnešní doby, je velkým ujištěním: „Sám Pán se za tebe modlí.”** Ježíš je naším přímlyvcem a veleknězem. Ještě dříve, než se dostaneme do nějakého pokušení, Ježíš se už za nás modlí. Ve své modlitbě připravil východisko pro všechny budoucí výzvy, které před námi budou stát. Modlitby našich rodičů, kazatele, staršího sboru, přátel a dalších před tímto modlitebním týdnem, během něj i po něm jsou velmi důležité. Vlastně nás Ježíš vybízí, abychom se modlili za druhé. To je jeden z důvodů, proč máme tento zvláštní čas vyhrazený pro modlitbu. Abychom se modlili za druhé! Avšak **největší radost a uspo-**

jeni přináší vědomí, že se Ježíš modlil za nás. I když díky satanovým pokušením budeme prožívat neklid, víme, že Ježíšova modlitba má velkou moc a může nám pomoci projít přes všechny životní bouře.

Hlavním cílem Ježíšovy modlitby je, aby neselhala naše víra. A to by mělo být předmětem modliteb v tomto týdnu i pro nás. Měli bychom se modlit o skutečnou, živou víru.

SKUTEČNÁ VÍRA

Skutečná víra se rodí ve chvíli, kdy si uvědomíme, že jsme na Bohu závislí. Zrození víry není něco, čeho bychom byli schopni dosáhnout sami. Lidé ji nemohou získat sami od sebe. Skutečná víra je dar, který obdržíme tak, že ho budeme hledat u Boha. Musíme o víru prosit a být trpěliví. Víra je důležitou součástí našeho křesťanského života a dodává nám vědomí vlastní hodnoty. Díky skutečné víře Kristovi následovníci vědí, kdy říci „ne“ a kdy říci „ano“. Pouhá přítomnost v Ježíšově blízkosti z nás ještě nedělá obrácené lidi – jak je to jasně patrné i ze života učedníků. Víra vzniká skutečným přijetím smrti a vzkříšení Ježíše Krista a vyjitím Ducha svatého. Je to dar, který musí člověk opravdu přijmout. „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar...“ (Ef 2,8).

Ježíš je ochoten nám všem darovat takovou pravou víru, která nám umožní projevit svou odvahu, obstát ve zkouškách a přiznat se ke svému Spasiteli.

V našem životě můžeme ztratit své blízké, můžeme prožívat pokušení udělat něco špatného, můžeme přijít

o to, co máme rádi, někdo nás může podrazit nebo nás může okolí nutit dělat to, co se neslučuje s životem křesťana. Navzdory tomu nás skutečná víra v Krista a závislost na Duchu svatém zmocní k tomu, abychom se odvážně drželi toho, čemu věříme, překonali pokušení a zvítězili. Jako mladí lidé žijící vítězně máte zodpovědnost za ty, jejichž víra ochabuje. Vaším úkolem je takové lidi posilovat!

BUĎ POSILOU BRATŘÍM

Ježíš řekl Petrovi: „A ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ Tím, že Ježíš Petrovi řekl: „...až se obrátíš“, vlastně Petrovi říká: „...až se navrátíš do původního stavu, kdy jsi se mnou chodil. Až se vrátíš do tohoto bodu, kdy jsi byl ochoten se ke mně přiznat, potom budeš mít odpovědnost za povzbuzení bratří.“ Ježíš chtěl, aby hrál důležitou roli v budování rozptýleného společenství učedníků, protože právě oni vytvoří jádro skupiny, která bude zvěstovat evangelium.

Nežijeme na opuštěném ostrově. Ježíš s Petrem mluvil velmi jasně; i vaše rozhovory mají druhé pozitivně ovlivňovat. Úkolem křesťana není zasévat spory mezi bratry (Př 6,19). Druhé posílíme tím, že je budeme milovat a povzbuzovat. Ježíš si uvědomoval, že u Petra se projevuje slabost, ale právě v takovou chvíli ho povzbudil, aby se jeho slabost neprojevila ještě silněji. Ježíš v něm viděl potenciál stát se platným člověkem pro druhé. **Ježíš nabídl Petrovi odpuštění a přijetí. Tak bychom měli jednat i my.** V Božím království je místo pro všechny. Ježíš volá děti, mladé lidi i ty starší, kteří

ho následují jen zpovzdálí, aby přišli blíže. Přijmeme jeho odpuštění, lásku a milost a vyprávějme druhým o tom, co Bůh pro nás udělal.

ZÁVĚR

Po naplnění Ježíšových slov o Petrově zradě a po jeho obrácení se Petr hořce rozplakal (L 22,62). Kristus mu odpustil a obnovil ho. Petr se tak stal mocným Kristovým nástrojem. Ovlivnil tisíce lidí, kteří se pak stali součástí Božího království. Kázal a žil podle evangelia a pozval mnoho lidí k přijetí ukřižovaného a vzkříšeného Krista jako svého Spasitele. I ty se můžeš stát tím, kdo pozve druhé lidi k následování Ježíše Krista.

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Jaké konkrétní situace či okolnosti, kterým mohou mladí adventisté čelit, lze považovat za tříbení?
2. Proč se Petr připojil ke skupině lidí, která Ježíše odsoudila, a zřekl se ho? Bylo to proto, že se více zajímal o to, jak být zadobře s ostatními, než o vztah s Ježíšem?
3. Jakou roli v Petrově reakci hrála víra?
4. Jakou roli mají v křesťanském životě emoce? Vysvětlete rozdíl mezi rozhodováním na základě emocí a na základě víry.
5. Jak se mladí adventisté mohou stát posilou pro ostatní – a to jak křesťanů, tak i nekřesťanů?

Oslava může začít

ÚVOD

„Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se ztratila““ (L 15,4–7). Toto Ježíšovo podobenství není příběhem pouze o ztracené ovci, v němž by se nemyslelo na oněch devadesát devět, které zůstaly na pastvě. Ve skutečnosti tvoří celé stádo ovcí devadesát devět plus ta ztracená ovečka. Společně pak představují všechny členy církve. Ježíš vyprávěl toto podobenství proto, že v kopcích Perey byl chov ovcí běžným povoláním a mnozí z jeho posluchačů byli pastýři. Proto tento příběh u nich vyvolal silnou odezvu a dobře vyjádřil poselství, které chtěl Ježíš sdělit. I když je v tomto podobenství položen důraz na ztracenou ovci, nesmíme ztratit ze zřetele i další prvky příběhu. Je to poselství o a) devadesáti devíti pasoucích se ovcích, b) jedné ovci, která se ztratila ze stáda, c) pastýři, d) oslavě.

DEVADESÁT DEVĚT PASOUCÍCH SE OVCÍ

Dříve, než se budeme věnovat té, která se ztratila, chtěl bych se zaměřit na oněch devadesát devět ovcí. U Lukáše 15,7 Ježíš říká: „Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ V tomto textu se srovnává devadesát devět pasoucích se ovcí s tou, která odešla od stáda. Může tak vzniknout dojem, že se o ovce ve stádě nikdo nestará a že je větší důraz položen na hledání ztracené ovce a na radostnou oslavu spojenou s jejím nalezením. Ježíšovým záměrem však bylo představit církve a také Boží království. Těchto devadesát devět ovcí dělá z pastýře důležitou osobu. Tvoří stádo, o které může pečovat a na které může být hrdý. Ovce dělají pastýři radost. Jsou jeho pokladem. Bůh má také radost z těch, kteří jsou v církvi. Je potěšen těmi, kdo jsou spravedliví (L 1,6) nebo o to usilují.

Toto podobenství se více soustřeďuje na radost v Bohu než na postoj hříšníka. **Když mladý muž nebo dívka zůstávají ve víře a žijí každý den život**

spojený s pokáním, pak je v nebesích velká radost. A tato radost v nebi vzrůstá každým dnem. Každý člověk je pro Krista důležitý. Ježíš říká, že pouze ten, kdo činí pokání, bude spasen. Již dnes je v nebi radost nad každým, kdo činí pokání. Nejedná se o onu radost z vykoupených při posledním soudu. Měli bychom si také povšimnout, že mezi devadesáti devíti ovce, které ve stádě zůstaly, jsou také ti, kdo si myslí, že jsou spravedliví a že žádné pokání nepotřebují. Jsou tak sebejistí, že vidí všechny chyby na druhých a jsou dokonce schopni posoudit, kdo je obrácen, a kdo si na to jen hraje.

V jednom příběhu se vypráví o muži, který měl tak rád ovce, že se sám chtěl stát ovčí. Navštívil pastýře a ptal se, co má udělat, aby se mohl proměnit v ovci. Pastýř si myslel, že mu jde o nějaké mytické propojení, a tak ho odbyl. Když však ten muž stále naléhal, pověděl mu, že musí vypadat jako ovce. A tak se ten muž oblékl do ovčí kůže a vstoupil mezi ovce. Když se ale ke stádu přiblížil, ovce utekly. Zklamaně se vrátil k pastýři. Ten mu poradil, že musí ještě chodit jako ovce. Ale ovce od něj znovu utíkaly pryč. A tak se znovu vrátil k pastýři a ten mu řekl, že k tomu všemu musí ještě bečet jako ovce. A tak to zkusil, ale znovu od něj ovce prchaly pryč. Poslední pastýřovou radou bylo, aby se stravoval jako ovce. I to udělal, ale opět to nezabralo. Vyčerpaný a zklamaný se tedy vrátil k pastýři. Ten mu řekl: „Vypadáš jako ovce, chodíš jako ovce, bečíš jako ovce, jíš jako ovce, ale nejsi ovce. Proto tě odmítají přijmout mezi sebe.“

Mezi devadesáti devíti ovce, jsou členové církve, kteří se chovají podobně jako tento muž. Dělají všechno jako křesťané. Čtou Bibli, modlí se, navštěvují různá sborová shromáždění, mohou dokonce zastávat důležité sborové služebnosti a být třeba i vegetariány. Někteří z nich mohou být velkými modlitebníky. Mohou finančně církev podporovat, mohou věrně dávat desátky a dary nebo se mohou zapojovat do různých sborových aktivit. Nakonec dojdou k závěru, že jim nic nechybí. Něco však přece jen postrádají – a to je obrácené srdce. Naprosté odevzdání se Ježíši Kristu. Netráví čas o samotě s Kristem a jde jim spíše o slávu, popularitu a vlastní sebevědomí. To, že jsme od malička v církvi a nikdy jsme ji neopustili, ještě neznamená, že se nad námi nebesa radují. Oslavujeme svým životem Boha? Sdílíme se smysluplným způsobem o svou víru s druhými? Jsme opravdoví? Mohou lidé stavět na našem slovu? Jsou naše slova ve shodě s našimi činy? Co se děje, když nás druzí nevidí a jsme o samotě? **Mezi devadesáti devíti ovce, ve stádě jsou některé nemocné kusy. A i ty potřebují pozornost pastýře.** On je prostřednictvím Ducha svatého volá. Ovce musí na pastýřovo volání odpovědět.

V ovčinci jsou také ti, kdo se domnívají, že patří mezi devadesát devět ovcí ze stáda, ale přitom jsou zde přítomni pouze fyzicky. Jejich myšlení se ubírá jiným směrem – mimo stádo. Ostatní musí dělat, co je v jejich silách, aby je udrželi ve stádu. **Zkušenost obrácení neprožívá každý stejně a ve stejnou dobu. Zkušenost posvěcení těch,**

kdo zůstali ve víře, může být působivým svědectvím pro lidi duchovně slabší. Pro to Ježíš řekl: „Nechte, ať roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: ‚Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly‘“ (Mt 13,30). Rozdíl mezi pšenicí a člověkem spočívá v tom, že posvěcující moc Ducha svatého může přetvořit neobráceného člověka ve skutečného učedníka. Křesťanská společenství jsou plná mladých lidí, kteří na své duchovní cestě prožili období povrchnosti a lehkovážnosti, ale pak se z nich stali oddaní zastánci víry. To vše jenom proto, že zůstali ve společenství devadesáti devíti a právě tam byli inspirováni, ovlivněni a motivováni Duchem svatým a Kristovou milostí a byli povzbuzeni duchovním společenstvím. Ježíš touží vidět skutečné pokání mezi devadesáti devíti. To se projeví i tak, že budou vyprávět o Ježíšově radosti při oslavě návratu hříšníků.

V tomto podobenství Ježíš zdůrazňuje, že devadesát devět samospravedlivých lidí, kteří zachovávají rituály, slavnosti a pravidla, nezpůsobuje v nebi žádnou radost. Zato jeden hříšník, který vyzná své hříchy a činí pokání, odstartuje v nebi velkou oslavu. **Bůh se zajímá o ztracené, kteří si uvědomí svůj stav a skrze pomoc Ducha svatého se k němu navrátí.** Ježíš chce nám všem pomoci hodit za hlavu náš hříšný život a následovat jej. Farizeové nebo pokrytci to nikdy neudělají, protože si neuvědomují, že jsou ztraceni! Vždy sami sebe automaticky počítají mezi spasené, i když nikdy nečinili pokání ze svých hříchů. **Aby oslava v nebi**

stále pokračovala, musí i těch devadesát devět činit pokání. Musíme činit pokání z našich hříchů a pak budeme spaseni. To není cíl pouze pro jednu ztracenou ovci ze stáda. Ježíš chce, aby se zachránilo celé stádo, sto ovcí, nejen pouze devadesát devět. On také neprojevuje zájem jen o tu jednu ztracenou. Nicméně aby se dostal ke stovce, začíná s jedinou.

JEDNA OVCE ZE STÁDA

Bylo běžné, že ovce zůstávala se stádem osm až devět let, což byl dostatečný čas na to, aby dostala od pastýře jméno a aby dokázala rozpoznat specifický způsob pastýřova volání. Každý večer, když se stádo vracelo z pastvy domů, držel pastýř u vchodu do ovčince svou hůl několik centimetrů nad zemí. Jak ovce procházely kolem něj, přeskakovaly hůl a pastýř kontroloval, jestli nejsou zraněné nebo nemocné. U Jana 10,3 je psáno: „Vrátný mu (pastýři) otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je.“ Navíc pastýř také své ovce počítal – tak by okamžitě poznal, že mu jedna chybí.

Ježíš zná každého člena církve. Zná nás jménem. Zná naše zvláštnosti i naši povahu. Zná naše touhy i přání. Ví o našich zkouškách i pokusech. Ví o našich silných stránkách i o našich slabostech. Ví, co nám dělá radost a co nám působí starosti. Patříme jemu a On je náš Pastýř. Když se někdo ztratí, nezanechá oněch devadesát devět bez ochrany, aby mohl zachránit tu jedinou. Avšak jde ji hledat! Nesmíme zapomenout, že Ježíš, onen velký pastýř, je všudypřítomný. Může být kdekoli ve stejnou chvíli. Je vševě-

doucí, není tedy nic, co by nevěděl. Je všemohoucí, neexistuje tedy nic, co by nemohl udělat. **Nikdo z nás nemusí mít pocit, že díky tomu, že se věnuje ztracené ovci, nemá čas na nás.** Dobrou zprávou je, že všichni členové církve jsou pod ostražitou péčí našeho Pastýře.

V Ježíšově podobenství ztracená ovce, která se zaběhla ze stáda, věděla, že se ztratila. Volala o pomoc. Stejně jako mnoho mladých lidí hledala patrně zelenější trávu. Byla už unavená z každodenních povinností. Jedna mladá dívka to kdysi vyjádřila takto: „Potřebuji zažívat nové, vzrušující zážitky a poznávat další zajímavé věci.“ Může se stát, že tlak spojený se studiem nebo prací či zklamání spojené s nečinností nebo změna sociální situace způsobily, že byli lidé tak unaveni, že se rozhodli zůstat jednu sobotu doma a vyspat se. Nakonec se však nikdy z tohoto pokušení nevzpamatovali. Zážitek jiných mohl být spojen se sexuální zkušeností – otevřely se jim oči, ale v tom špatném. Někteří odešli, protože zažili pokoření, zneužití, nespravedlivé jednání a zanedbání. To vyvolalo jejich touhu odejít. Mnoho mladých lidí, kteří odešli z ovčince církve, stále věří, že sedmým dnem je sobota a že je třeba ji dodržovat. Stále věří, že církev adventistů je ovčinec, do kterého patří. Stále ve svém svědomí slyší hlas, který je nabádá, aby se vrátili. Ovšem nejrůznější vlivy, kterým podlehli, způsobily, že se stali duchovně netečnými a lehkomyšlnými a že jsou plně ponořeni do starostí každodenního života.

Ovce mají silně vyvinutý pud následovat ty ovce, které jdou před nimi.

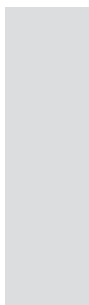
To platí i o mladých lidech. Budou následovat ty před sebou, i když to není dobrý nápad – klidně s nimi půjdou i na porážku. Jestli jedna ovce skočí z útesu, je pravděpodobné, že ji budou další ovce následovat. Často vědí, že se nenacházejí na správném místě, ale vrátit se není tak snadné. **Aby se ovce vrátily, potřebují pomoc a povzbuzení. Ti, kteří patří mezi devadesát devět ovcí v ovčinci, musí ztracené plánovaně navštěvovat a volat je k návratu.**

OSLAVA

V nebesích je vždy důvod k oslavě! „Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují“ (L 15,7). **Nyní je čas radovat se s těmi, kteří se vrátili zpět. Není čas na sebelítost. Je čas oslavovat návrat těch, kteří odešli.** Mladí lidé, jste výjimeční a církev vás miluje a potřebuje. Přijďte se svými schopnostmi. Měli byste sehrát důležitou roli ve zvěstování evangelia, měli byste pomáhat s péčí o druhé.

Pokud jste se vrátili do Kristova ovčince, vítejte na oslavě! Jde vlastně o oslavu probíhající na třech úrovních: Jedna probíhá nyní v nebi. Oslava probíhá také v církvi, když se členové velmi radují z toho, že vás opět vidí ve svém společenství. Ale na tu největší oslavu se můžeme zatím jen těšit. Propukne ve chvíli Ježíšova návratu. Nepřijde sám, doprovodí ho velký zástup andělů. Společně budeme vzati do Božího království a přijmeme korunu slávy při velké korunovaci, která se odehraje při vstupu do nebeského

města. Pak se budeme moci podívat do tváře milovaného Ježíše a vidět rány na jeho ruku, které byly způsobeny jeho bojem o naše spasení. Jaká to bude oslava, až se dostaneme do domova, který pro nás Ježíš připravil! Začne ta největší oslava ve vesmíru a potrvá celou věčnost. Vítejte doma! Vítejte doma! Vítejte doma!

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Jaký je podle tvého názoru postoj nebeských bytostí vůči těm, kteří ve svém životním stylu zůstali aktivně věrní Kristu?
2. Jak se může stát, že mladí lidé, kteří se aktivně zapojují do misijní činnosti sboru, se ocitnou mezi ztracenými ovce stáda?
3. Jakým pokušením musí čelit mladí lidé v dnešní době? Co lze udělat pro to, aby se vrátili zpět ti, kteří těmto pokušením podlehli?
4. Vyjmenuj některé způsoby, kterými členové církve mohou oslavit duchovní narození nového člena, toho, kdo se vrátil, nebo toho, kdo v církvi zůstává.
5. Co dobří pastýři v dnešní době dělají při hledání mladých lidí, kteří odešli ze stáda?

Návraty

ÚVOD

Na svém prvním kazatelském místě jsme se já a moje manželka setkali s Orlandem. Naprosto nás okouzлил. Účastnil se všeho, co náš sbor konal. V neděli večer byl na evangelizačním setkání, ve středu večer na modlitebním setkání. Nechyběl na žádné sobotní bohoslužbě – od sobotní školy až do zakončení soboty. Byl také velmi aktivní v oddělení mládeže, kde působil jako vedoucí mládeže i vedoucí Pathfinderu. Každý o něm věděl, že je oddaným členem sboru. Milovali jej starší členové, mladí lidé i děti. Poté, co jsme se přestěhovali, jsme se občas vídali při různých příležitostech. Mluvil jsem s ním o víře a o dalších jeho zájmech a vždy jsem se snažil jej duchovně povzbudit. Jak roky plynuly, ztratili jsme s ním kontakt, až jednou jsme ho při návštěvě jednoho města náhodně potkali. Jeho oblečení prozrazovalo, že již není adventistou, a láhev v jeho ruce to jen potvrzovala. Když jsme se ho zeptali, co se v jeho životě odehrálo, odpověděl, že se na něm splnilo biblické proroctví. Na naše nechápavé pohledy reagoval parafrází textu z 2. listu Timoteovi

3,2–4: „Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha.“ Sdělil nám, že už není členem církve. Že se sice chce vrátit ke Kristu a ke své původní lásce k církvi, ale že má nyní něco jiného důležitého na práci. Ne vždy se mu daří, a tak se často na sebe zlobí.

Tato zkušenost odráží situaci v Ježíšově podobenství o ztraceném synu. V něm najdeme přinejmenším tři důležité postavy a také zmínku o radostné oslavě, kterou je v tomto podobenství potřeba zdůraznit. Důležité postavy v příběhu tvoří ztracený syn, který odešel z domova, marnotratný otec a ztracený syn, který zůstal doma. Oslava se soustřeďuje na velkou radost, která se odehrála ve chvíli, kdy se zatoulaný syn vrací domů.

ZTRACENÝ SYN ODCHÁZÍ PRYČ Z DOMOVA (L 15,11–21)

V podobenství Ježíš nejmenuje konkrétní osoby, pouze se zmiňuje

o tom, že nějaký muž měl dva syny. Jednoho syna už unavovala disciplína, pravidla, co smíš a nesmíš doma dělat. Začal ho přitahovat životní styl jeho vrstevníků, které bychom v naší postmoderní kultuře mohli označit termínem hipster, módní trend, který je velmi populární mezi mladými lidmi. Mladík měl dojem, že hluboká touha po nezávislém myšlení je pro něj ideální. V dnešní době jde o anti-kulturní hnutí, které idealizuje kreativitu, inteligenci a důvtip a dává lidem neukojitelnou touhu po zážitcích. I tohoto mladého muže lákala možnost svobodně se rozhodovat – nezávisle na tom, k čemu ho vedli rodiče. Lidé, kteří tímto způsobem tehdy žili, vyvolávali dojem, že si užívají luxusního života, a to zaujalo jeho pozornost ve srovnání s nudou jeho domáckého života. Jeho touhu po změně, jak se domníval, mohla uspokojit pouze naprostá svoboda vůle, volnost pohybu a úplná nezávislost v rozhodování. Okouzil ho jejich oděv, stejně jako potěšení a moderní životní styl, který se zdál tak „cool“.

Chtěl být jako oni. Proto žádá svého otce: „Dej mi díl majetku, který na mne připadá“ (L 15,12). Zajímal se o majetek svého otce, ale už ne o jeho emocionální, sociální, fyzické nebo duchovní zdraví. Bez jakéhokoli náznaku odporu mu jeho laskavý, milující a soucitný otec odevzdal díl majetku, o který žádal. Konečně je svobodný! „Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel“ (L 15,13). Byl sice v pohodě, ale jeho výstřední ži-

votní styl způsobil, že rychle utratil vše, co dostal. Lehkomyslně nakládal se svými penězi a brzy tak přišel o své bohatství. Choval se nezodpovědně, nedbale a rozmařile. **To je sklon mnoha lidí, který satan velmi podporuje – být netrpělivý vůči Bohu, toužit po životě nezávislém na Bohu a nakonec být sám sobě bohem – což je ten největší hřích.**

Stejně jako syn, který odešel z domova se svým bohatstvím, i mnoho mladých lidí chce žít v rozmařilém blahobytu. Odcházejí z církve a žijí jako onen ztracený syn, daleko od domova, a chtějí tak umlčet své svědomí. Rozhazují a ztrácejí tím morální a duchovní bohatství a přicházejí o hodnoty, které získali doma nebo ve sboru. Zajímají se o Boží bohatství, ale ne o Boha samotného. Pečlivě dbají na jídlo, které kladou na jídelní stůl, ale nezajímají se o jeho Dárce. Chtějí mít dobré zdraví, ale nechťejí mít nic společného s Bohem – Lékařem. Rádi přijímají dary od Boha – přítele, přítelkyň, přirozená obdarování a schopnosti, ale nezajímají se o samotného Boha.

„A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: „Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.““ I vstal a šel ke svému otci“ (L 15,14–20).

V té daleké zemi, vzdálený nebezpečí zasahování z domova, opojen nově získanými zdroji a s touhou využít je pro osobní luxus, nakonec své bohatství rozmařile utratil. Ztratil tak svou důstojnost a nakonec i všechny své „přátele“. Neuvědomoval si však hodnotu toho, co v domě svého otce získal. Měl pocit, že přichází o zábavu a možnost užívat života ve velkých kosmopolitních centrech tehdejšího světa. Když přišel o peníze, ztratil i své kamarády. Už se nemohl vybraně stravovat a jíst ze stříbrných talířů. Dny jeho slávy byly nenávratně pryč.

Alena byla členkou církve. Neměla práci ani manžela, její život byl těžký a moc se jí nedařilo. Už měla plné zuby toho, co se smí a nesmí, nudného sboru, zdoluhavých kázání a otravných členů. Odešla z církve kvůli přátelství s mladým mužem, který se nezajímal ani o církev, ani o sbor. Zanedlouho otěhotněla a mladého tatínka už nikdy neviděla. Skončila mimo církev, bez práce, bez manžela a s děttem, které nemělo otce, bez peněz a bez někoho, kdo by se o ni postaral. Byla na sociální podpoře a nakonec skončila v psychiatrické léčebně.

Mnoho mladých lidí se ptá: K čemu potřebujeme církev nebo sbor? Je mnoho zajímavějších věcí, které bychom mohli dělat, a ve sboru to není tak zajímavé. Je to přece můj život a budu si žít tak, jak chci! Je to ale stejné, jako bychom řekli: „Bože, přál bych si, abys byl mrtvý! A pro mne vlastně mrtvý jsi.“ Dostali jste se v životě až sem? Učinili jste něco takového? Věnujete se pouze sportu, jídlu a zábavě? Nemáte žádný čas na čtení

Bible? Žádné společenství s nebeským Otcem? Žádný kontakt s pozemskou Boží rodinou?

Do určité míry jsme si tím prošli všichni – ne že bychom páchali trestné činy a vedli oplzlé řeči, ale možná jsou věci, které nás odváděly od Boha, a někdy jsme žili jen podle vlastních tužeb.

Trocha ztraceného syna, který odešel z domova, je v každém z nás.

Nyní však na ztraceného syna dolehly těžké časy. Proto se rozhodl vrátit ke svému otci. Měl pocit, že nemůže přijít jako syn, protože přerhal rodinné vazby. Chtěl se vrátit domů pouze jako námezdní dělník. Kdysi říkal: „Beru jakékoli jiné místo, mimo domov.“ Ale teď si stýská: „Jak je ten domov úžasný! Mohu se odvážit doufat, že nepřijdu k zavřeným dveřím? Jak ochotně bych zaujal jakékoli místo a přijal jakoukoli práci. Byl bych šťastný, že tam vůbec mohu být.“ Ellen Whiteová napsala: „Cítil se hrozně, přesto ztracený syn našel naději v přesvědčení, že ho otec miluje. Byla to tato láska, která ho přitahovala zpět domů.“ (CSA 12.6)

MARNOTRATNÝ OTEC (L 15,20–24)

Často nazýváme podobenství u Lukáše 15,11–32 jako příběh o marnotratném synu. Přesto slovo MARNOTRATNÝ se v textu nikde nevyskytuje. Tento výraz totiž můžeme vztáhnout na otce stejně jako na oba syny.

Jak může být otec marnotratným? Mladší syn ho požádal o jeho díl dědictví. Zpravidla k dělení docházelo až po smrti majitele majetku. Ale otec stále žil a jeho syn ho žádá o to, na co ještě nemá nárok. Je to téměř,

jako kdyby řekl: „Dobře, tati, protože jsi mrtvý, alespoň pro mne, já chci svůj podíl již nyní.“ Dokážete pochopit hloubku tohoto emocionálního odcizení? Pro mnoho lidí může být Bůh také mrtvý, pokud dostanou to, co chtějí. Byl to úder mířený do tváře milujícího otce: „Já chci svůj podíl dědictví a chci ho hned!“

I dnes by každý pochopil, kdyby otec svého opovážlivého syna uhodil! Místo toho však synově žádosti vyhověl. Projevil shovívavou trpělivost a zvítězila v něm jeho velká láska. Po letech se však situace mění. Syn se vrací domů bez obdrženého daru, bez peněz, aniž by si koupil nové oblečení, bez vytoužených věcí a splněných přání, za kterými se původně vydal. Vrací se k otci, u kterého si přál, aby byl mrtvý, a vše, co má, je připravená pokorná prosba o přijetí.

Jakou reakci syn očekává? Počítá s odmítnutím, hněvem a trestem. Ještě dříve, než stačí vyslovit připravenou řeč, však spatří otce, jak mu jde v ústrety. On se vůbec nehněvá! Běží se s ním setkat se šťastným výrazem ve tváři. Ještě než dostal šanci něco říct, otec jej pevně objal a políbil na tvář. Ve chvíli, kdy začíná citovat to, co si připravil, slyší otcova láskyplná slova: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen“ (L 15,22–24).

Zde vidíme skutečnou „marnotratnost“ otce. Byl to on, kdo „marnotratně“ utratil část svého bohatství z lás-

ky ke svému synovi. Byla to otcova obrovská láska. Syn si takový přístup svého otce nezasloužil! Vyznává: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem“ (L 15,21). Po těchto slovech se dojetím odmlčel a slzy štěstí mu stékaly po tváři. Nyní si uvědomil, že jeho původní plán vzal zasně. Existoval tu lepší plán. **Jeho otec ho nechťel jako námezdního dělníka. Nestihne ho trest, který by si zasloužil. Jeho otec chce zpět svého syna! Touží po plné obnově. Marnotratný otec tak projevuje obrovskou a mimořádnou lásku! Drahocennou lásku! Dávající lásku! Lásku plnou milosti a něhy, přijetí a odpuštění.**

Otec projevil svou lásku svými činy. Skryl synovo ponížení a jeho nahuťu do nejlepšího roucha, dal mu na ruku pečetní prsten a obuv, což bylo symbolem toho, že je součástí rodiny. Mladý muž je přivítán zpět do rodiny, což potvrzuje i hostina uspořádaná na jeho počest.

Toto je výstižné představení povahy našeho nebeského Otce. **Bůh nás netrestá tak, jak bychom si zasloužili. Poslal svého jediného syna Ježíše Krista, aby nám dokázal, jak moc nás miluje.** Ježíš přišel jako přítel svěhlavých hříšníků, kteří utíkají z domova. Přišel, aby ukázal Otcovu milost a slitování. Tím, že se díváme na kříž, vidíme, kam až je Bůh ochoten zajít, aby nás vrátil zpět do rodiny. Možná jste domov ještě nikdy neopustili. Možná jste v Boží rodině fyzicky přítomni, aktivně nebo pasivně se zapojujete do dění v církvi, ale jste zmalomyslnění. Právě vám „marnotratný“ Otec nabízí svou vzácnou lásku.

ZTRACENÝ SYN DOMA (L 15,25–30)

„Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze svých služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseł se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘“

Zatímco se otec a jeho zaměstnanci radovali a oslavovali, že se ztracený syn vrátil, bratr, který zůstal doma, byl rozhořčený, našťvaný a odmítl se oslav zúčastnit. Sarkasticky o svém bratrovi říká: „...tento tvůj syn...“ a tím ho vlastně odmítá uznat za svého bratra. Žárlivost a materiální vlastnictví zasťřely jeho radost, protože jeho srdce nebylo na správném místě. Byl bezcitně přikrý a jeho srdce se zatvrdilo. Emocionálně a duchovně se svému otci odcizil. Byl nepřijemně překvapen návratem svého bratra a dal své znechucení náležitě najevo. Byl ztraceným synem, který zůstal doma. Jak smutné je, že mnoho z nás může být v církvi, ale přesto jsme ztraceni! Mnoho z nás může být doma, a přitom se můžeme hněvat a nemít žádný důvod k oslavě, protože si myslíme, že ti, kteří se vrátili k Bohu, nečinili pokání a nejsou obráceni.

Podobně jako syn, který zůstal doma, žije mnoho lidí svůj život v Otcově domě,

a přesto pocítují duchovní vyprahlost, bolest, zklamání a sociální nejistotu.

Mohou pocítovat nedostatek úcty, nedůvěru a mohou se cítit opomíjeni. Nedokážou vidět nebo cítit žádný důvod k oslavě. Podlehli sebelítosti a pravděpodobně uvažují o tom, že opustí domov, zvláště když vidí, jak se doma jedná s uprchlíky.

Otec přichází k synovi, který zůstal doma a utápí se v sebelítosti. Prosí ho a zve se slovy: „Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.“ Ellen Whiteová poznamenává: „Starší bratr se netrápil jako otec a ani ztraceného sourozence nečekal. Proto nesdílel otcovu radost z jeho návratu. Radostný zpěv nevyvolával v jeho srdci pocity radosti a štěstí... Ukázal, že sám pracoval spíše jako služebník než jako syn. Místo aby se těšil z toho, že byl stále s otcem, myslel jen na majetek, který mu spořádaný život rozhojňoval. Jeho slova dokazují, že se hříšného života zříkal jen ze zistných důvodů.“ (PM 104) **Bůh chce s námi navázat důvěrný vztah, nestojí o uměle vytvořenou emocionální zkušenost, která je založena na materiálních věcech, ulicích ze zlata a velkých nebeských domech.**

RADOSTNÁ OSLAVA (L 15,32)

„Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije. Ztratil se, a je nalezen“ (L 15,32). Ve skutečnosti marnotratný otec svému nespokojenému synovi říká: „Máme důvod oslavovat a ra-

dovat se, protože tvůj bratr zemřel, a začal znovu žít, ztratil se, a byl nalezen.“

Jak radostná musela být oslava jeho návratu! **Když se nějaký člen církve vrátí zpátky k Ježíši, měla by se připravit ve sboru skutečná oslava.** Křest by se měl odehrát v tom nejvzácnějším čase bohoslužeb, tak aby zaujal pozornost všech členů. Křest by neměl být soukromou slavností po západu slunce, které se účastní pouze několik lidí. Musíme „zabít tučné tele“. Musíme se ve sboru radovat, když se někdo vrátí k Pánu. Všichni účastníci oslavy se na ni dostali stejným způsobem – skrze mimořádnou, úžasnou a vzácnou lásku našeho „marnotratného“ Otce. Oslava propukne také v nebi. Ať oslava vypukne naplno!

Náš „marnotratný“ Otec má pohoštění připravené pro všechny – pro ty, kteří zůstali doma, i pro ty, kteří se vrátili domů a radují se z toho. Naše pozemská oslava je pouze předchutí nebeského banketu. Náš Otec pro nás připravuje skutečný domov. Chce s námi prožít věčný život. Je to úžasné, mimořádné a slavné! Takový je náš nebeský Otec... To nejlepší nás teprve čeká!

Zanedlouho Bůh pošle Ježíše:

Ježíše – který opustil slávu nebes, aby přišel a žil s námi – ten znovu přijde, aby se s námi setkal;

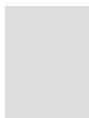
Ježíše – který přijde s anděly;

Ježíše – který přijde jako vítězný lev, jenž nás zachrání ze sevření nepřitele;

Ježíše – který je Skálou věků;

Ježíše – který nás vezme na nebeskou oslavu v Božím království!

Nechceš se k němu vrátit právě teď?

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Jaké rozdíly vidíš mezi synem, který odešel z domova, a synem, který zůstal doma?
2. Rozpoznal jsi některé přístupy a chování členů církve, které by mohly mladé lidi přimět k odchodu ze sboru?
3. Přemýšlej, jak by mladí lidé mohli odolat negativním emocím vyjádřeným těmito členy církve a zůstat ve víře.
4. Jaké důležité vlastnosti, které z domova činí přitažlivé místo, má otec?
5. Pověz ostatním své osobní svědectví vztahující se k pokušení opustit domov (církve), kterému jsi musel čelit. Jak jsi je zvládl překonat?

Mladí lidé a morálka

ÚVOD

Měl nepředstavitelnou chuť na alkohol, kouřil, co se vůbec kouřit dalo, a hltal všechno, co bylo neslušné. Žil bezstarostně. Jen zřídka byl střízlivý. A zrovna na tohoto muže se zaměřily dvě mladé dívky vydávající svědectví o Kristu. Soucítily s ním a přály si vidět změnu jeho životního stylu. Chtěly, aby přijal Krista a mohl tak žít šťastně v naději na jeho druhý příchod. Při jedné z těch vzácných chvil, kdy byl střízlivý, ho navštívily a začaly s ním mluvit o Boží lásce. To vzbudilo jeho zájem a požádal je o další setkání. Slíbil jim, že udělá všechno pro to, aby i na příštím setkání byl střízlivý. Mluvili spolu o Bohu a jeho lásce. Dali se do studia Bible a on nakonec začal navštěvovat sbor. Jeho zájem o kouření, alkohol a posedlost pornografií postupně ustupovaly, až zcela vymizely. Ježíš, stejně jako sbor, pro něj začal znamenat stále víc. Spřátelil se s novými lidmi a aktivně se zapojil do činnosti sboru. Robert nakonec požádal o křest a kazatel představil jeho přání výboru sboru. Jedna z vlivných členek místního sboru, sestra Lásková, však s jeho křtem nesouhlasila. Zdůvodnila

to tím, že neprožil obrácení a že by bylo příliš unáhlené ho nyní pokřtít. Většina členů výboru však jeho křest schválila a nakonec ho kazatel pokřtil.

Jednoho večera, několik týdnů po jeho křtu, si sestra Lásková, která bydlela přes ulici naproti nočnímu klubu, všimla jeho auta zaparkovaného téměř před vchodem do klubu. Snažila se zahlédnout také Roberta, aby zjistila, kdy s autem odjede. Během své „hlídky“ ho však nespatriřila. Nakonec si ani nevšimla, kdy auto zmizelo. Druhý den zavolala kazateli a členům církve, aby podpořila svůj názor, že nebylo správné jej pokřtít, protože strávil téměř celou noc v nočním klubu. Trvala na tom, že pro křest nebyl připraven a že by mu církev měla udělit kázeň, protože dál pokračuje ve světském způsobu života a nežije podle evangelia. Když byl Robert předvolán před výbor sboru, sestra Lásková řekla jeho členům, že nově pokřtěný bratr strávil mnoho hodin v nočním klubu. Jejím důkazem bylo zaparkované auto. Překvapený Robert se zeptal sestry, které si velmi vážil, jestli ho v klubu viděla. Ona odpověděla: „Ne, ale tvé auto tam parko-

valo. “Skutečnost byla taková, že zde Robert odstavil své porouchané auto. Proto stálo celou noc na parkovacím místě!

„Ježíš však odešel na Olivovou horu. Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řeknou mu: ‚Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?‘ Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: ‚Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!‘ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, zahanbeni ve svém svědomí se vytráceli jeden po druhém, starší nejprve, až tam zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: ‚Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?‘ Ona řekla: ‚Nikdo, Pane.‘ Ježíš jí řekl: ‚Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!‘“ (J 8,1–11).

Nátlak a pohoršení, kterému mladí lidé musí v církvi čelit, pramení z předpokladu, že se mladí neumějí správně rozhodovat a že ti moudřejší by je měli vést a říci jim, jak se mají chovat. Někteří mladí lidé zůstávají v církvi navzdory těmto negativním postojům, zatímco jiní církev opouštějí a následují Krista zpovzdálí. Pro některé je obtížné přijímat lásku, spravedlnost a milost od takových starších lidí, kteří jsou často navíc duchovními vůdci. Příběh, který apoštol Jan vy-

práví, má velký význam pro praktický křesťanský život v naší postmoderní době. Mohou se z něj poučit mladí, dospělí i ti, kteří mají vedoucí postavení. Chci zaměřit naši pozornost na tři hlavní účastníky děje: a) žalobce, b) obviněnou ženu a c) Ježíše jako nejvyššího soudce. Reakce žalobců a Ježíšova slova obviněné ženě mají nesmírnou hodnotu pro všechny křesťany bez ohledu na věk. Každý z nás musí něco opustit a postavit se do Ježíšovy přítomnosti, protože jediné tak nalezneme spasení a naději pro věčnost.

ŽALOBCEI

Písmo označuje žalobce jako zákoníky a farizee. Byli oficiálními vykladači Mojžíšova zákona. Kdysi vedli soudní jednání. Považovali se za nadřazené v otázce duchovnosti a udržování morálních standardů. Jejich posláním bylo vynucovat uplatňování Mojžíšova zákona. Jejich „radarový systém“ pokrýval velkou zeměpisnou oblast, takže jim jen máloco uniklo. Uvažovali velmi zákonicky. Proto farizeové přišli jednoho dne za Ježíšem s otázkou: „Jak to, že my a farizeové se postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?“ (Mt 9,14).

Dokonce Ježíše obvinili, že je posedlý démony a že používá temné síly k jejich vymítání (Mt 9,34). Opakovaně se s postranními úmysly stavěli proti Ježíšovu uzdravování nemocných v sobotu (Mt 12,10). Učitelé zákona a farizeové zašli dokonce tak daleko, že i když se považovali za „dokonalé“, svolali mimořádné setkání, kde diskutovali o plánech na zabití Ježíše

(Mt 12,14). Zavřeli dveře nebeského království těm, které považovali za nekonformní. V jejich způsobu vedení neexistoval prostor pro omyl nebo chybu. Od těch, kdo chtěli být členy tohoto duchovního společenství, se očekávala absolutní dokonalost. Pro odpuštění a laskavé přijetí mezi nimi nebylo žádné místo. Právě tento typ lidí přivedl údajně přistiženou ženu k Ježíši s následujícím obviněním, usvědčením a návrhem na způsob opravy: „Tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ (J 8,4.5).

Byli jste někdy obviněni? Byli jste ve vašem křesťanském životě zasaženi problémy a těžkostmi, které byly způsobeny pokušením, tlakem a domněnkami druhých lidí? Jde váš život nebo vaše křesťanská životní zkušenost špatným směrem? A co vaše volba povolání? Vede vás směrem, který může dát druhým lidem důvod vás obvinít? A co dav, v němž se nacházíte – přispívá i ten k obvinění? Pokud jste byli neprávem nebo nespravedlivě obviněni, jste v „dobré společnosti“. **Musíme však být opatrní. Je snadné sebe vnímat jako toho, kdo je obviněn, a zároveň si neuvědomit, že i my se můžeme stát těmi, kteří obviňují druhé.** Neměli bychom druhým dělat to, co nechceme, aby oni dělali nám.

OBVINĚNÁ ŽENA

Z Janova popisu této události se toho o obviněné ženě příliš nedovíme. V příběhu není zmíněno ani její jméno. Žalobci o ní také mnoho neříkají, kromě toho, že byla přistižena při činu

jako cizoložnice. Měla být souzena podle Mojžíšova zákona zapsaného v Leviticu 20,10: „...kdo se dopustí cizoložství se ženou někoho jiného, kdo cizoloží s ženou svého bližního, musí zemřít, cizoložník i cizoložnice.“ V tomto případě však chybí zmínka o muži. Kam se poděl? Proč byla přivedena k Ježíši pouze žena?

Mojžíšův zákon předepisuje způsob, jak v případě cizoložství jednat s mužem i ženou. „Vyskytne-li se u tebe v některé z tvých bran, které ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, muž nebo žena, kteří by se dopustili toho, co je zlé v očích Hospodina, tvého Boha, přestoupili by jeho smlouvu a odešli sloužit jiným bohům a klanět se jim, slunci nebo měsíci anebo celému nebeskému zástupu, což jsem nepřikázal, a bude-li ti to oznámeno nebo o tom uslyšíš, dobře si to prošetříš. Bude-li to jistá pravda, že byla spáchána v Izraeli taková ohavnost, vyvedeš toho muže nebo ženu, kteří se dopustili té zlé věci, ke svým branám a toho muže nebo tu ženu budete kamenovat, dokud nezemřou. Ten, kdo má zemřít, bude usmrcen na základě výpovědi dvou nebo tří svědků. Nebude usmrcen na základě výpovědi jediného svědka. Svědkové na něho vztáhnou ruku jako první, aby ho usmrtili, potom všechen ostatní lid. Tak odstraníš zlo ze svého středu“ (Dt 17,2–7).

Způsob, jakým farizeové jednali, je v příkrém rozporu s morálními principy vyjádřenými v Božím slově. Písmo jasně říká, že takový trest musí být vykonán spravedlivě. **Musí proběhnout řádné vyšetřování, aby k rozhodnutí ne-**

docházelo bez faktů, a všichni zúčastnění mají být součástí soudního procesu. Při vykonávání spravedlnosti je třeba vyvarovat se jednostrannosti. Zákonníci a farizeové však v tomto případě nebyli ani pečliví, ani nestranní. Byli zkorumpovaní, částečně zaslepeni záští, nenávisť a nevraživostí. Jejich vztah s Bohem byl sporný a než by se zabývali principy spravedlnosti a pravdy, bylo jejich záměrem uspokojení jejich vlastních scestných a sebestředných zájmů.

Při vykonávání spravedlnosti vždy existuje prostor přizvat Ježíše. Naše lidská spravedlnost je nedokonalá, proto bychom se měli držet Božích rad. Ježíšova metoda řešení situace obviněné ženy může být příkladem i pro nás.

JEŽÍŠ, NEJVYŠŠÍ SOUDCE

„Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: ‚Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!‘ A opět se sklonil a psal po zemi“ (J 8,6–8). Je zajímavé povšimnout si, že Ježíš jako nejvyšší soudce neříká, že by se neměla vykonat spravedlnost. Nepopřel jejich obvinění. Pouze chtěl, aby se zamysleli sami nad sebou, dříve než vykonají to, co považují za spravedlivé. Mnoho lidí spekuluje nad tím, co Ježíš psal do písku a jaké to mělo důsledky pro žalobce i obžalovanou. Ellen Whiteová píše: „Žalobcům už docházela trpělivost s Ježíšovým otálením i s jeho zdánlivou lhostejností. Přistoupili blíže a naléhali na něho, aby věnoval předloženému případu pozornost. Když však jejich zrak padl

na zem k jejich nohám, strnuli. V prachu byly zapsány jejich skryté hříchy.“ (TV 294) Tím, že Ježíš psal na zem, dal možnost k zastavení a zamyšlení se nad sebou.

Když stále naléhali, Ježíš odpověděl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!“ To je přímý odkaz na Deuteronomium 13,9 a 17,7 (srov. Lv 24,14) – svědek přestupku musí být prvním, kdo hodí kámen, a zároveň nesmí být tím, kdo má na trestném činu podíl. Podle Ellen Whiteové „žena stála před Ježíšem a krčila se strachy. V jeho slovech: ‚Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem‘, viděla rozsudek smrti. Neodvažovala se pohlédnout Spasiteli do očí, jen tiše očekávala svůj konec.“ (TV 294,295) Je jasné, že Ježíš se lišil od ostatních náboženských vůdců a farizeů své doby. Učinil rozhodnutí, které nevyneslo na světlo jen vinu ženy, ale také hříchy jejich žalobců. Tím jim dal najevo, že stejně jako byla vinna žena, jsou vinni i oni. A jestliže ona má být usvědčena, pak to platí i pro ně. **Místo vrhání kamenů ukázal Ježíš soucit, odpuštění, lásku, milost, toleranci a přijetí.**

REAKCE ŽALOBCŮ

V Janovi 8,9 čteme: „Když to uslyšeli, zahanbeni ve svém svědomí, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až tam zůstal sám s tou ženou, která stála před ním.“ Mnoho lidí se domnívá, že žalobci byli „usvědčeni svým vlastním svědomím“. A jejich rychlý odchod byl toho svědectvím. Přišli za Ježíšem s postranními úmysly, aby ho znemožnili, a použili tuto ženu jako

obětního beránka. Odcházeli však v hanbě a žena zůstala sama v Ježíšově přítomnosti.

Někdy přichází chvíle, kdy mladí lidé, děti a dospělí musí něco opustit, aby mohli být s Ježíšem. Ta chvíle nastala nyní. Žalobci nechali ženu za svými zády. Utekli, aby zachránili sami sebe. Prožili poté obrácení? Nevíme. Pravděpodobně někteří ano. Ale ne všichni. Někteří odešli a nezměnili názor. Ale tím, že ji nechali za svými zády, někteří uznali, že se rozsudek týká také jich samotných.

Tento modlitební týden je časem rozjímání a osobního přemýšlení. Neměli bychom se zaměřit na ty, kteří nás obviňují, ale zjistit, zda jsou obvinění pravdivá nebo ne. Přispěl jsem svým jednáním ke vzniku těchto obvinění? Pokud tomu tak je, co s tím budu dělat? Pokud jsou obvinění nepravdivá, jak se k nim postavím? Obviněný člověk se tím musí zabývat, stejně jako žalobce. Je to důležitá chvíle pro osobní promýšlení. **Druzí lidé by v našem životě neměli být důležitější než náš vztah s Ježíšem!** Co žena udělala poté, co všichni žalobci odešli? Zůstala sama s Ježíšem! Před vynesením rozsudku pro ni bylo ponížující stát v Ježíšově přítomnosti. Nyní se z toho stala vzácná přednost.

STÁT SÁM S JEŽÍŠEM

Když s ní Ježíš zůstal sám, poprvé ji oslovil. To, že jí řekl „ženo“, bylo v tehdejší době projevem úcty. Neptal se jí, jestli je vinna. Věděl, jak se v tomto případě věci mají. Jeho závěrečná slova ve verši 11 to naznačují. Položil jí jinou otázku: „Nikdo tě

neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ A právě tehdy Ježíš odpověděl na otázku, která mu byla položena na počátku: „Zákon přikazuje takové kamenovat. Co říkáš ty?“

Bez ohledu na požadavky Mojžíšova zákona v tomto případě Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji.“ Ellen Whiteová píše: „S údivem zjistila, že její žalobci v rozpacích mlčky odcházejí. Potom zaslechla slova naděje: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ Srdce se v ní pohnulo a ona se vrhla k Ježíšovým nohám. Vzlykala, vyjadřovala mu svoji vděčnost a lásku a se slzami v očích vyznávala své hříchy.“ (TV 295) Důvěra a osobní rozhodnost Ježíšových slov nám připomínají, že Ježíš nepřišel jen soudit, ale spasit (3,17; 12,47). Nabádá nás také, abychom si vzpomněli na záznam v evangeliích, který mluví o Ježíši jako o samotném Bohu, jenž má právo odpouštět hříchy (Mt 9,1–8). Správnou odpovědí na milost přijatou kvůli minulým hříchům je čistota života v budoucnosti. **Existuje místo pro odpuštění, odpuštění viny, odpuštění těm, kdo nás obviňují, a odpuštění dokonce i neúmyslných provinění. Bože, prosím, odpusť nám!**

JEŽÍŠOVA POSLEDNÍ SLOVA ŽENĚ

Poslední slova, která Ježíš ženě řekl, když byla sama v jeho přítomnosti, byla: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (J 8,11). Žalobci přivedli ženu k Ježíši. Měli zlé úmysly, ale umožnili jí tím strávit s Ježíšem nějaký čas o samotě a to přineslo úžasný výsledek. Ježíšův rozsudek „...ani já tě neodsuzuji...“ nelze považovat za prosté schvalování jejího činu nebo

jeho neodsouzení. Výrok byl pro ni ve skutečnosti důraznou výzvou žít od této chvíle velmi odlišně – žena již neměla hřešit. To, že ji Ježíš osvobozuje, neznamená, že by omlouval hřích.

On jde přímo k věci (použitý výraz líčí ženu jako prostitutku). Vlastně jí Ježíš říká: „Běž domů. Jsi naživu, ale zanech svého hříšného života.“ Ježíš nejedná s hříchem lehkovážně, ale nabízí hříšníkům příležitost začít znovu.

Stejná slova adresuje Ježíš i nám. Využijete nyní této příležitosti a rozhodnete se začít váš život znovu s Ježíšem? Božím záměrem při poslání jeho Syna na svět nebylo svět odsoudit, ale spasit svět skrze něj (J 3,17). Přijmete ho nyní? Učiníte takové rozhodnutí, že chcete být sami s Ježíšem? Velmi brzy se vrátí zpět pro ty, kteří se pro něj rozhodli. Nebude přitom zachráněn celý svět, ale jen ti, kteří se pro záchranu rozhodnou. Spasení je také pro mladé lidi. Nyní nastala chvíle přijmout Boží dar spasení a odevzat se Ježíši, vašemu Spasiteli.

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Byli jste někdy nespravedlivě obviněni? Jak jste se cítili?
2. V kontextu příběhu o ženě přistižené při cizoložství, jak se má hájit člověk, který je nespravedlivě obviněn?
3. Jaké jsou ty nejlepší prostředky, jakými mladí lidé mohou chránit sami sebe před zapojováním se do nemorálních aktivit?
4. Diskutujte, jak povzbudit mladé lidi, kteří jsou obviněni v některé morální otázce, ať už spravedlivě či nespravedlivě, a jsou předvoláni před výbor sboru?
5. Co měl pravděpodobně Ježíš na mysli, když řekl ženě přistižené při cizoložství: „Ani já tě neodsuzuji, jdi a už nehřeš“?

Mladí lidé a jejich identita

Johana byla velmi inteligentní mladá dáma. Ráda diskutovala, oponovala a argumentovala. Byla přátelská a vždy vyhledávala společnost druhých, především těch, kteří se považovali za postmoderní. S oblibou zpochybňovala zásady církve a zároveň se stávala mluvčím těch, kteří by se jinak ostýchali mluvit. Byla velmi sociálně vnímavá. Považovala se zodpovědnou za vytváření mezilidských vztahů. Jejím cílem bylo, aby se její vrstevníci dokázali vyrovnávat se současnými událostmi. Lidi oslovovala prostřednictvím on-line blogu, kam psala své upřímné názory na nejrůznější témata. Zůstávala na vrcholu žebříčku nejdůležitějších zpráv a trendů díky velmi častému používání twitterového účtu. Její posedlost počítači a internetem a zvědavost získávat stále nové poznatky ji přivedly až k on-line Ouija. Jedná se o tabulku označenou písmeny abecedy, číslly 0 až 9, slovy ANO, NE, AHOJ a různými symboly. Někdy se také nazývá spiritistická tabulka.

Při práci s tabulkou se používají kousky dřeva nebo pohyblivý indikátor k zaznamenávání poselství duchů, kteří po jednotlivých písmenech na spiriti-

stické seanci sdělují své poselství. Tato tabulka je spojena s démonskými silami a lidé jsou velmi důrazně varováni před jejím používáním. Nicméně Johanu tato věc zaujala, a tak pozvala na jeden večer kamaráda, aby si ji vyzkoušeli. Během setkání ji začali ovládat zlí duchové. Vrčela a rozhazovala kolem sebe rukama, jako by byla v transu. Chovala se nepředvídatelně, začala mít halucinace, zatínala svaly a těžce polykala. Bylo velmi těžké jí pomoci, protože měla nadpřirozenou sílu. Mluvila velmi drsným hlasem, hlubším, než má dospělý muž. Několikrát se pokusila najít ostrý předmět a zdálo se, že chce ublížit sobě i lidem okolo ní.

V našem světě satan a všichni jeho démoni hledají lidi, které by mohli ovládat. Soustřeďuji se na jejich slabé i silné stránky a snažím se skrze ně působit tak, aby nad nimi mohli získat kontrolu. Hlavní snahou ďábla je zaměnit hodnoty mladých lidí a obrátit je proti nim samotným, proti jejich víře, rodině, Bohu a společnosti. Tyto démonské síly ovlivňují lidi, aby hledali zdroje neznámých informací, znalosti, které lze získat jen prostřednictvím spojení s nadpřirozenými silami.

Důležitým textem vztahujícím se k tomuto tématu je zpráva u Lukáše 8,26–29: „Přeplavili se do krajiny gerasenské, která leží proti Galileji. Když vystoupil na břeh, vyšel proti němu jakýsi muž z toho města, který byl posedlý démony a už dlouhou dobu nenosil oděv a nebydlel v domě, nýbrž v hrobech. Když spatřil Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: ‚Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil.‘ Ježíš totiž nečistému duchu příkázal, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst.“

POSEDLOST DÉMONEM A DUŠEVNÍ NEMOC

Po staletí zastávají mnozí lidé názor, že posedlost démony je vlastně duševní nemoc. Článek Chrise Cooka o posedlosti a duševní nemoci publikovaný na podzim 1997 v časopise Christian Medical Fellowship Journal uvádí, že posedlost démonem může být jedním z faktorů některých duševních onemocnění. Ale zároveň uvádí, že se posedlost démonem může objevovat bez zjevného spojení s psychiatrickou nebo jinou lékařskou diagnózou. Navíc jde vlastně o duchovní problém, kdežto duševní onemocnění je záležitostí mnoha faktorů, v nichž hrají roli duchovní, psychologické a fyziologické faktory. **V praxi platí, že duševní onemocnění nesmí být rozhodně považováno za posedlost démonem.**

O posedlosti démony se v některých částech světa hovoří více než jinde. U těch, jejichž problém může

mít ďábelský nebo fyziologicko-psychiatrický původ, se používá metoda diferenciální diagnostiky. V případě posedlosti je duchovní rozpoznání velmi důležitou součástí léčebného procesu. Pokud však jde o duševní onemocnění, je lékařská péče nedocenitelná. Ať už se jedná o posedlost, duševní onemocnění, tělesnou nemoc, nebo problémy v duchovní či sociální oblasti, Ježíš má nad všemi těmito problémy moc. Skrze vytrvalou modlitbu a odevzdání svého života Kristu může dojít k uzdravení a obnově.

POSEDLÝ

Podle biblického textu Ježíšův „uvítací výbor“ v gerasenské krajině tvořil jeden muž, který byl naprosto ovládnán démony. Je zřejmé, že to byl v Lukášově době vážný problém. Autoři evangelií se zmiňují o mnoha takových případech. Ačkoli symptomy odpovídají lidem, kteří jsou duševně nemocní, různí pisatelé evangelií nám říkají, že se jednalo o případ posedlosti démonem. Kvůli posedlosti muž opustil svůj domov, odcizil se lidem a připojil se k mrtvým, protože žil mezi hroby, což by si zdravě myslící člověk nevybral jako místo svého pobytu. Nahota byla jeho preferovaným způsobem odívání a po okolí se pohyboval se zuřivostí a hněvem, který vzbuzoval u ostatních strach. Byl tak silný, že když dostal záchvat zuřivosti, dokonce i když ho spoutali řetězy, byl schopen je rozlámat a osvobodit se (L 8,29).

Existuje přinejmenším šest znaků, které se projeví na posedlém: 1) porucha osobnosti – identita člověka a jeho individualita je pohlcena démonem;

2) asociální chování, které se projevuje touhou žít mimo společnost, v tomto případě mezi hroby; 3) nezvyklý duchovní vhléd – vzbudil v něm ostražitost, když v Ježíši Kristu rozpoznal Syna Božího, a navíc díky němu měl neobvyklou duchovní inteligenci; 4) nadlidská síla – učinila ho nezvladatelným běžnými lidskými prostředky. Dokázal překonat všechny prostředky, které měly omezit jeho pohyb, a vždy se osvobodil; 5) trápení, jež prožívají ti, kteří vnímají, že se dotýčný stal obětí posedlosti a že sám neustále trpí; 6) tendence k sebestrukci – trvale se poškozují kameny a jinými předměty.

JAK CHRÁNIT MYSL PROTI POSEDLOSTI

Když satan působí na lidskou mysl, může člověka přimět udělat nemyslitelné věci. Někteří odejdou z domova, opustí rodinu, přátele a členy svého sboru, aby žili v samotě a odloučení. Někteří dají průchod různým druhům nekřesťanského chování. Jiní se stanou závislými na různých drogách, včetně alkoholu a kouření. Jsou velmi zaujati pornografií, smilstvem a smysluplným chováním. Lidé s velmi dobrými intelektuálními schopnostmi opouštějí školu či budování kariéry nebo se zřikají smysluplného života a začnou se zabývat pouze bezvýznamnými věcmi.

Apoštol Pavel radí, abychom ďáblůvy schopnosti nebrali na lehkou váhu. Vybízí, abychom se proti duchovním útokům ozbrojili. „A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem,

silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne“ (Ef 6,10–18).

CO ZNAMENÁ PŘIJÍT K JEŽÍŠI

„Když spatřil Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: ‚Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil.‘ Ježíš totiž nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. Neboť ho velice často zachvacoval; tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy přerval a byl démonem hnán do pustých míst. Ježíš se ho zeptal: ‚Jaké je tvé jméno?‘ Odpověděl: ‚Legie‘, protože do něho vešlo mnoho zlých duchů“ (L 8,28–30).

Ellen Whiteová o jiném posedlém člověku, jehož příběh je zaznamenán u Marka v první kapitole, napsala: „Satan zatemnil mysl ubohého chudáka, ale v přítomnosti Spasitele k nemocnému přece jen pronikl paprsek světla. Zatoužil po vysvobození ze satanova zajetí. Démon však Kristově moci odolával. Když se muž pokusil požádat Ježíše o pomoc, promluvil jeho ústy zlý duch a muž křičel hrů-

zou. Posedlý do jisté míry chápal, že ho Ježíš může vysvobodit, ale když se chtěl přiblížit k jeho mocné ruce, někdo ho zadržel a promluvil jeho ústy. Boj mezi satanem a touhou nemocného po svobodě byl děsivý“ (TV 158).

Když přijdeš k Ježíši, začne s tebou hovořit a to může dát tvému životu nový směr. Když se Ježíš stane tvým přítelem, získáš přístup k očistění, uzdravení, obnovení, zlepšení tvé situace a k úspěšnému zvládnutí jakéhokoli problému. Lidé, kteří o nás nemají nějaký zvláštní zájem, nám sice mohou pomoci cítit se lépe, ale naši skuteční přátelé nám často kladou těžké a nepříjemné otázky a očekávají zralé odpovědi. Směřují nás k tomu, abychom dosáhli co nejlepších výsledků, a chtějí nám skutečně pomoci. Někdy jim ani za to nejsme dost vděční. Při tomto setkání musel posedlý cítit, že v jeho životě dojde k radikální změně. K podobné změně v našem životě lze zaujmout jen jeden ze dvou postojů – buď ji přijmout, nebo zamítnout.

Poté, co Ježíš prikázal démonům vyjít z posedlého člověka, požádal muže, aby mu sdělil své jméno, které bylo hlubokou otázkou týkající se jeho identity. S něčím podobným pracuje i moderní psychiatrie. Muž bez váhání odpověděl: „Moje jméno je legie.“ V těch dnech římskou legii tvořilo 6 000 vojáků. V biblických dobách počet démonů, kteří žili v postiženém člověku, ukazoval na stupeň vnitřní destrukce (Marie Magdalská byla posedlá sedmi démony). Posedlý muž tvrdil, že je posedlý 6 000 démony. Tím vlastně Ježíši řekl, jak vážně je ve skutečnosti nemocný. Byl to muž, jehož identita

byla ztracena. Existoval s mnoha různými osobnostmi, osamělý a žijící na vnějším okraji společnosti na hřbitově. Přiběhl k Ježíši a začal s ním mluvit a výsledkem bylo, že byl vyléčen. Jaká je vaše identita? Jak byste odpověděli Ježíši na otázku: „Kým jsi?“

Někdy i ti nejpevnější z nás bojují s tím, kým vlastně jsou. Geniální vynálezce a tvůrce americké ústavy, senátor Benjamin Franklin, měl ve své vlastní rodině pověst lakomého mizery. Kým tedy skutečně byl? Thomas Jefferson napsal, že „všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni“. Přesto se říká, že až do své smrti vlastnil otroky. Kdo byl skutečný Thomas Jefferson? Tolstoj je ctěn jako jeden z velkých křesťanských pisatelů a státníků své doby, přesto jeho manželka říkala, že jí nikdy neřekl laskavé slovo ani nepodal sklenici vody. Dokonce i apoštol Pavel v Listu Římanům 7,19.24 mluví o svém vnitřním rozpolcení: „Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jak ubohý jsem to člověk!“ Zdá se, že všichni jsme potenciálními „schizofreniky“.

Ale zde je dobrá zpráva: tím, že přijdeme k Ježíši, skutečně vyjde najevo, jací jsme. On nás posílí, uzdraví a obnoví a nás to nevyvede z míry. „Z úst ďáblem posedlého muže vycházela místo modlitby jen satanova slova. Nevyslovená prosba jeho srdce však byla i přesto vyslyšena. Volání člověka v nouzi, třeba i beze slov, nezůstane nikdy bez povšimnutí. Lidé, kteří chtějí uzavřít s Bohem smlouvu, nebudou ponecháni v moci satana či vlastní slabosti“ (TV 160,161). Ježíš byl odpovědí na problémy posedlého muže. **Stejný Ježíš, který utišil bouři, je také tím, kdo může**

uzdravit naši mysl, vyřešit krizi naší identity, znovu uspořádat naše myšlenkové procesy a postavit nás na cestu radosti.

On nás může zachránit z jakékoli situace, do které jsme se, byť nevědomky, dostali. Bůh je naším přítelem.

Při pohledu na sebe si pravděpodobně uvědomujeme, že jsme ještě nikdy neměli takového přítele, jakým je Ježíš. Pochopíme, že ani pro druhé jsme takovým přítelem nikdy nebyli. Potřebujeme tedy někoho, kdo nám pomůže se takovým přítelem stát! Ježíš je takovým přítelem. Říká: „Vyprávěj mi o tom!“ Můžeš se otevřít a odhalit svůj zmatek, můžeš mu sdělit, kým vlastně jsi.

Můžeš mu říci: „Selhal jsem v manželství.“ „Odcizil jsem se dětem.“ „Zradil jsem svého nejlepšího přítele.“ „Mám rozdvojenou osobnost.“ „Jsem závislý na pornografii.“ „Jsem závislý na sexu.“ „Bojuji s homosexuálními tendencemi.“ „Vůči duchovním věcem se stávám stále více netečným.“ „Jsem nenapravitelný lhář.“ „Jsem závislý na drogách.“ „Neustále se zabývám sociálními médii, filmy a různými druhy zábavy natolik, že nenacházím čas pro studium Bible, modlitbu a osobní bohoslužbu.“ **Když se Ježíši otevřeme, můžeme znovu najít pevnou půdu pod nohama. Můžeme se stát radostnými lidmi, kteří umějí mít druhé rádi, kteří něco dělají a v něco doufají.**

KDYŽ PŘIJDEME KE KRISTU, TAK...

„Když pasáci viděli, co se stalo, utekli a donesli o tom zprávu do města i do vesnic. Lidé se šli podívat, co se stalo; přišli k Ježíšovi a našli toho člověka, z něhož vyšli démoni, jak sedí u Ježí-

šových nohou oblečen a chová se rozumně. A zděsili se. Ti, kteří viděli, jak byl ten posedlý vysvobozen, jim o tom pověděli“ (L 8,34–36).

Po městě se rychlostí blesku rozšířila zpráva o uzdravení posedlého a obyvatelé gerasenské krajiny s velkou zvědavostí přišli, aby na vlastní uši slyšeli vyprávět příběh toho muže, který po mnoho let žil jako pomatelec. Existují tři základní složky zdraví a celistvosti, které by měly být naší součástí v jakémkoli věku. Nacházíme je v Lukášově popisu tohoto nového člověka. Když přišli, našli muže, ze kterého byli vyhnáni démoni, jak sedí u Ježíšových nohou, je oblečený a při smyslech. A přesně to zastává i nová psychiatrie v postfreudovském období. Těmi třemi znaky celistvosti jsou: 1) podřízení se autoritě, 2) oblečení a 3) rozumné uvažování.

Za prvé, uzdravený muž seděl u Ježíšových nohou. Choval se ve vztahu k autoritě odpovědně. Už si dále nedělal jen to, co sám chtěl. To bylo příčinou jeho nemoci. Původně v záchvatu hněvu běhal sem a tam, trhal své oblečení a žil jako zvíře. Nyní podřídil svůj život Ježíšově autoritě. Křesťanská svoboda je paradoxní. **Když se podřídiš Kristově vedení a Duch svatý ovládne tvůj život, jsi ve skutečnosti nejsvobodnější.** Přebývá-li v tobě Duch Boží a vládne-li ve tvém životě Kristus, pak už v něm pro demony není místo. Martin Luther řekl: „Křesťan je nejsvobodnějším pánem všeho a není podřízen nikomu; křesťan je služebníkem všech a je podřízen každému.“ Ztrácíme naši svobodu, když hledáme svobodu novou.

Za druhé, byl oblečen. To je další znamení uzdravení. Byl zbaven necudnosti. Jeho nahota symbolizovala nestoudnost, která pohrdá všemi zásadami a morálními principy. To je velmi časté onemocnění současné doby. Někteří lidé nás přesvědčují, že všechno je relativní, a pokud cítí, že je něco dobré, pak to udělají. Ale když posedlý přijal Ježíšovu autoritu, oblékl se. Byl tak schopen rozlišovat, co je slušné a vhodné a co není.

Za třetí, začal uvažovat rozumně. Viděl svět, jaký je. Už nebyl paranoidní, přesvědčený o tom, že každý člověk, který za ním přišel, mu chce ublížit. Pokud někdo takto uvažuje, měl by se modlit o pomoc Ducha svatého. Neměli bychom totiž zapomenout, že většina světa vůbec neví, že žijeme. Na druhé straně rozumně uvažovat znamená přijmout fakt, že každý člověk mne nemusí mít rád. Můžeš mít dokonce nepřátele. Když posedlý muž začal rozumně uvažovat, začal vidět život takový, jaký skutečně je.

VYPRÁVĚJ SVŮJ PŘÍBĚH

„Ale ten muž, z něhož vyšli démoni, ho prosil, aby směl být s ním; on ho však poslal zpět a řekl mu: ‚Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.‘ I odešel a zvěstoval po celém městě, jak veliké věci mu učinil Ježíš“ (L 8,38.39).

Uzdravený muž byl nyní natolik zdravý, že se chtěl připojit k jeho učedníkům. Ježíš však pro něj měl jiné poslání. Poslal ho zpět domů, aby sloužil a svědčil. Byla to služba jednotlivým lidem. Ježíš mu řekl, aby šel domů: „Ať tvoje rodina pozná, co jsem pro tebe udě-

lal. Běž ke svým sousedům a řekni přátelům a známým, co pro tebe Pán vykonal.“ **Běž a vyprávěj svůj příběh! Je mnoho lidí, kteří se potřebují setkat s Tím, kdo zcela změnil tvůj život.**

Ježíš chce, abychom se stali součástí ozdravného procesu ve společnosti, do které nás postavil. Právě o tom je Boží království. Když jste prožili obrácení, pomozte svolat stádo Božích dětí dohromady. Je mnoho lidí, kteří vám budou naslouchat, když uvidí změny, které se ve vašem životě odehrály. Běžte a vyprávějte jim svůj příběh – při jeho vyprávění vlastně vyprávíte Ježíšův příběh! To je to, co pro mě udělal! On mne obnovil a totéž udělá i pro vás. To je evangelium.

Mladí adventisté sedmého dne po celém světě se musí připojit k vyprávění tohoto úžasného příběhu. Již za krátkou chvíli se Ježíš, který uzdravuje, obnovuje a zachraňuje, vrátí zpět, aby přivedl domů věrné svědky. Vy byste měli být mezi nimi!

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Diskutujte nad způsoby, kterými se satan snaží ovlivnit mysl mladých lidí v dnešní době.
2. Jak mohou mladí lidé chránit svou mysl proti satanovu vlivu?
3. Jak může dojít k tomu, že lidé, kteří jsou aktivní ve víře, nakonec ďáblu vlivu podlehnou?
4. Jakými způsoby kamarádi ovlivňují mladé lidi, aby se stali náchylnějšími k démonské posedlosti?
5. Vyjmenuj konkrétní situace posedlosti ďáblem a řekni, jak můžeš pomoci někomu, kdo je posedlý.

Pojďme ke kříži

Před několika lety jsem šel na trh nakoupit nějaké potraviny. Když jsem procházel ulicí, náhle se ozvalo hlasité volání: „Jděte z cesty! Uhněte z cesty!“ Všichni jsme se otočili, abychom viděli, co se děje. Mezi lidmi se objevil duševně nemocný mladý muž evidentně bojující s nějakým přeludem. Jeho narušená psychika způsobila, že viděl „kohosi“ ve smrtelném nebezpečí. Strašlivě křičel, protože chtěl pomoci člověku, o kterém se domníval, že je bezprostředně ohrožen na životě. Když nepřestával volat, jeden z okolostojících mužů na něj zareagoval: „Co tu křičíte? Jste mimo! To vy musíte jít s davem!“ Pomatený muž odpověděl: „Ne! Když jdete s davem, jste jeho součástí! Musíte z něho vyjít a jít proti proudu!“

Evangelista Lukáš vypráví příběh, který se odehrál v závěrečných hodinách Ježíšova života před jeho ukřižováním. Letmo popisuje dav shromážděný proto, aby se radoval a oslavoval smrt toho, který přišel, aby přinesl světu záchranu. Lukáš představuje Piláta jako nejvyššího soudce a zároveň líčí jeho roli, kterou sehrál při schválení Kristovy smrti. Poukazuje na to, jak

římsí vojáci hrdě vykonali svůj úkol, a díky jeho popisu také víme, že náboženští vůdcové židovského národa se vším souhlasili. Podrobně vykresluje Ježíšovo chování ve chvíli obrovského vyčerpání. Povšimně si také rozdílneho chování dvou zločinců, se kterými Ježíš mluví z kříže. Lukáš se ujišťuje, že jeho čtenáři vědí o zaslíbení, které pronesl k tomu, kdo vedle něj umíral na kříži – zaslíbení, jež platí i pro mladé lidi v této postmoderní době. Když přemýšlíme o působivosti tohoto rozhovoru zaznamenaného u Lukáše 23,32–43, objevíme jeho význam a důsledky pro zmocňující odvahu mladých adventistů sedmého dne a lidí vůbec: měli by stát za tím, co říká Písmo, a nenechat se rozkolísat posměšky davu.

Lukáš píše: „Spolu s ním byli vedeni na smrt ještě dva zločinci. Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: ‚Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.‘ O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: ‚Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš,

ten vyvolený Boží. 'Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet a říkali: 'Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.' Nad ním byl nápis písmem řeckým, latinským a hebrejským: 'Toto je král Židů.' Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: 'To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!' Tu ho ten druhý okřikl: 'Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu. A my jsme souzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.' A řekl: 'Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.' Ježíš mu odpověděl: 'Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.'"

PILÁT

Aby Kristus mohl být legálně popraven, musel k tomu vydat dekret buď Herodes, který v 1. století vládl v Galileji a Pereji, nebo Pilát, vládce římské Judeje. Lukáš popisuje, jak Pilát nechal Ježíše předvést před Heroda Antipu, protože pocházel z Galileje a patřil pod Herodovu jurisdikci. Navíc Pilát neshledával Krista z ničeho vinným. Podobně Herodes byl zmaten, protože viděl Ježíšovu nevinu, a tak poslal Ježíše zpět k Pilátovi. Lukášova zpráva zdůrazňuje, že se Pilát třikrát přesvědčil o Ježíšově nevině a tímto způsobem se zastával jak Ježíše, tak křesťanů před římským státem. Pilát měl smíšené pocity. Jeho žena mu navíc poslala dopis, aby neměl nic společného s tímto spravedlivým mužem. Nakonec prohlásil, že na Kristu nenalézá žádnou vinu. Jinými slovy, Pilát se nerozhodl mu jakkoli ublížit. Věděl, co má dělat. Věděl, že by ho

měl propustit, ale zároveň si uvědomoval, že dav se již rozhodl – dav si žádal Ježíšovo ukřižování.

Co uděláte, když víte, co je správné, a chcete to tak udělat, ale jste ostatními tlačeni k jinému řešení? Prožíváte někdy takové dilema? Je pro vás chování vašeho okolí výzvou?

Jak slabý byl v tu chvíli jinak silný vládce, muž vlivu a autority! Pilát nakonec vyhovuje žádosti davu slovy: „Hle, váš král! ... Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován, a oni se Ježíše chopili“ (J 19,14.16). Když Pilát vydává Ježíše, prohlašuje ho za krále, ale zástup to odmítá se slovy, že nemají krále, jen císaře. Tím, jak Pilát sestavil nápis na jeho kříž – „Ježíš Nazaretský, král židovský“ – vlastně bránil Ježíšovo postavení, které se stalo vítězstvím pro Ježíše i všechny křesťany. Pilát dal nejen tento nápis napsat, ale bránil jeho znění proti námitkám Židů (J 19,19–21). U Lukáše 23,38 čteme: „Nad ním byl nápis písmem řeckým, latinským a hebrejským: 'Toto je král Židů.'“ Z politických důvodů Pilát zřejmě vyměnil vtěleného Božího Syna, který nic zlého neučinil, za jednoho z nejznámějších světových zločinců – nechal propustit Barabáše. Tento čin se vlastně opakuje každý den, když lidé vymění Ježíše, Spasitele světa, za své osobní zájmy. **Mladí lidé, na čí stranu se postavíte? Na stranu Pilátovu, stranu davu, nebo na stranu Ježíše?**

ŘÍMŠTÍ VOJÁCI

„Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali je i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: 'Otče, odpust jim, vždyť

nevědí, co činí. ‘O jeho šaty se rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové rady se mu vysmívali a říkali: „Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží.‘ Posmívali se mu i vojáci; chodili k němu a podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe“ (L 23,33–37).

Ellen Whiteová napsala: „Také římsští vojáci se připojili a tupili Ježíše. Na Spasitele se sneslo všechno přikopání, které si bezbožníci a zvrhlí vojáci za podpory Heroda a židovských hodnostářů byli schopni vymyslet. Ježíš vše snášel s božskou trpělivostí“ (TV 468). Byli to římsští vojáci, kteří vzali kladivo a zatloukli hřeby do Ježíšových rukou a nohou. Byl to římský voják, který vzal kopí a bodl Ježíše do boku. Římsští vojáci drželi stráž u Ježíšova těla na kříži a nikomu nedovolili se ani pokusit ho zachránit. Římsští vojáci šli zkontrolovat, že na kříži skutečně zemřel. Rádi vykonali vůli lidu. Uráželi ho, svlékli mu oděv a losovali o něj. Dali mu pít ocet. Posmívali se mu podobně, jako se lidé smáli Noemovi, když stavěl archu.

Když byste cestovali po dálnici v Louisianě v USA, v jednom místě by vaši pozornost zaujal veliký billboard. Je na něm vyobrazen Ježíš visící na kříži. Pod obrazem je velkými písmeny napsáno: „Teď je řada na tobě!“

Nemůže to být řečeno výmluvněji. Bůh skrze Ježíše Krista převzal iniciativu při našem spasení. Ježíš za tebe zemřel. Nyní je řada na tobě!

VLÁDCI A ZÁSTUP

Ellen Whiteová uvedla: „Když soudci vynesli nad Ježíšem rozsudek, zmocni-

la se lidu ďábelská zuřivost. Křik davu připomínal řev divokých šelem. Vrhali se na Ježíše a volali: „Je vinen! Zabijte ho!“ Nebýt římských vojáků, nebyl by se Ježíš ukřižování na Golgotě ani dožil. Kdyby římské úřady nezasáhly a za použití zbraní dav nezastavily, byli by ho lidé v přítomnosti soudců roztrhali na kusy“ (TV 455,456).

Při velikonočních svátcích bylo v Kristově době zvykem, že vládce vždy propustil jednoho z vězňů podle volby zástupu. Ať už to byl kdokoli, pokud si ho lidé přáli propustit, byl volný. Židovští vůdci přesvědčili dav shromážděný na Pilátově soudním dvoře, aby volali po propuštění známého zločince – Barabáše. Zároveň měli žádat Ježíšovo ukřižování. Když se Pilát zeptal davu, koho chtějí propustit, volali Barabášovo jméno. Pilát se také zeptal, co má udělat s Ježíšem. Dav zakřičel: „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“ Na Pilátův příkaz byl Ježíš ukřižován. Ironií je, že zatímco se židovští představitelé a zástup přihlížejících radovali a posmívali, nad Ježíšovou hlavou na kříži visel nápis: „Král Židů“. Byl jejich králem, ale oni to nepochopili. Byl jejich Spasitelem, ale oni ho nepřijali. To On měl klíče k jejich šťastným životům, požehnání, úspěchu a budoucnosti, ale oni to neviděli. Mnohdy je tomu tak i dnes. Zábava pokračuje... Lidé o Vánocích oslavují Kristovo narození tak, že by z toho zřejmě neměl radost. **Každé sedadlo v koncertních sálech je obsazené, a přece pro Krista v programu není žádné místo. Není pozván, i když je to On, kdo je oslavován.** Zástup a náboženští vůdci ho odmítli. Jaká je vaše odpověď?

Postavit se na Kristovu stranu v tomto kulturním chaosu, kde je všechno relativní a morálka není nic než volba jednotlivce – to vyžaduje odvahu.

UKŘIŽOVANÝ JEŽÍŠ

Příkaz velekněze zněl, aby byl Ježíš na Golgotě umístěn mezi dva zločince. Ellen Whiteová vysvětluje: „Ježíšovo místo mezi oběma zločinci mělo zdůraznit, že on je zločincem největším. Naplnilo se tak Písmo: ‚Byl počten mezi nevěrníky‘ (Iz 53,12). Kněží však význam svého činu nepochopili. Tak, jako byl Kristus ukřižován ‚uprostřed‘ zločinců, stál jeho kříž ‚uprostřed‘ hříšného světa“ (TV 482,483). Co byste dělali vy, kdybyste byli přibiti na kříž, a přitom byste byli nevinní, jako byl nevinný Kristus? Obzvlášť když byste věděli, že vaše poslání a jednání bylo v jejich zájmu? Jak byste reagovali na urážky a ponižování? Mnoho lidí by čekalo na okamžik, kdy jim to budou moci vrátit. Viník by měl přece zaplatit za způsobený útlak a utrpení.

Jak se Ježíš zachoval vůči těm, kteří se ho chystali popravit, i k těm, kteří se mu posmívali? Řekl: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí“ (L 23,34).

Vždyť právě odpuštění bylo hlavním důvodem, proč přišel na zem. Ale ani poté ještě nebyli schopni přijmout význam jeho prohlášení. Pro jeho službu bylo charakteristické, že opakovaně při uzdravování poukazoval na svou moc odpouštět hříchy. Učil, že odpuštěno bude pouze tomu, kdo sám odpustí druhým (L 6,37; 11,4). Také vysvětloval, že odpuštění nemá žádné hranice (L 17,4). Byl to jeho způsob života, vyzyvat jednotlivce k lásce k nepřítelům

(L 6,27.28). Na kříži prakticky představil to, co kázal. Ježíš snášel to, jak se mu posmívali, jak si s ním zahrávali, bičovali jej a křižovali. A přitom prosil svého Otce, který byl zároveň i jejich Otcem, aby jim odpustil.

Jeho výzva k odpuštění byla založena na dvou faktech: za prvé, On sám miloval své nepřátele; a za druhé, oni byli nevědomí. Ani Židé, ani Římané, kteří ho obvinili a popravili, si neuvědomovali závažnost svých činů. Židé chránili své náboženské zřízení, protože Ježíš odváděl pozornost zástupu od nich samotných. Římané na druhé straně chránili své politické teritorium proti muži, který prohlašoval, že Boží království je blízko. Obě skupiny jednaly v sebeobraně. Jejich představitelé postavili osobní, politické a náboženské zájmy nad spravedlnost. To zaslepilo jejich oči a mysl, takže si neuvědomovali, že popravují nevinného Spasitele, Božího Syna, který přišel, aby je zachránil z jejich hříchů.

Ježíš prosil za odpuštění pro ty, kteří ho popravili. Stejně nabízí odpuštění každému člověku žijícímu ve 21. století. Ukázal, že Bůh odpustí i těm největším zločincům, pokud je takový člověk ochoten jeho odpuštění přijmout. Nic, co uděláme, nám nemůže zabránit v přijetí Božího odpuštění, pokud pokorně a kajícíně přicházíme v takovou chvíli ke Kristu.

KŘÍŽ

Všechna města, která jsem navštívil, malá i velká, mají jednu věc společnou: najdeme v nich různé pomníky a pamětní desky. Připomínají svobodu, vysvobození, vítězství, suvereni-

tu a hrdinské činy. Jsou symbolem jednoty, sounáležitosti a síly. Židé a Římané mezi sebou uzavřeli spojnectví při snaze potrestat Ježíše tou nejhorší smrtí – ukřižováním. On ale proměnil kříž – obraz hanby, prohry a smrti – v symbol vítězství a vykoupení. **Kříž se stal symbolem osvobození z hříchu, symbolem vítězství nad smrtí, které Ježíš vydobyl pro mladé lidi z celého světa.**

ZLOČINCI NA KŘÍŽI

Oba zločinci zhřešili a byli spravedlivě odsouzeni. Jeden z nich se připojil k posmívajícímu se davu. Protože byl vlastně součástí tohoto davu, chtěl, aby lidé věděli, že s Ježíšem nemá nic společného. Tak jako mnoho z nás, ani on neodpověděl na Boží lásku, nečinil pokání a nevyužil příležitosti k vnitřní proměně. **Druhý zločinec však uvažoval jinak. Nepodleh tlaku davu a touze být na chvíli populární.** I pro něj byla smrt nevyhnutelná, a protože věřil, že na zprávách o Ježíši něco je, chtěl s ním ještě mluvit. Raději chtěl nést riziko posměchu než ztratit možnost věčného života. Z jeho strany to byl krok víry. Dante napsal, že místo, které v pekle pálí nejvíce, je připraveno pro ty, kteří i v době morální krize zůstávají neutrální. Zločinec po Ježíšově pravici projevil odvahu a napomenul spoluodsouzeného, čímž se Ježíše zastal. Učinil vyznání a uznal, že v minulosti jednal špatně (L 23,40–42).

ZASLÍBENÍ

„Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji““

(L 23,43). Toto zaslíbení nebylo určeno pouze onomu zločinci, ale platí i pro nás. Ježíšovo zaslíbení z kříže patří všem, kteří činí pokání. Stalo se triumfem a vítězstvím. Ježíš to dokázal! Toto zaslíbení v sobě skrývá naději na osvobození ze sevření satana. **Všem, kteří se postaví na Ježíšovu stranu, je zaslíben vstup do bran slávy, kterými bude moci člověk vstoupit do vítězné věčnosti.** Je to radostná zpráva pro všechny lidi, pro vás. Je to zaslíbení určené těm, kteří se postavili na Boží stranu a vyšli z davu. Jedině v Kristu je zaručeno vítězství nad každým zlem, pokušením, hrozbou a zkouškou stejně jako nad všemi lidskými slabostmi. Jeho zaslíbení je příslibem do budoucna. Postavíte se na Ježíšovu stranu?

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Mluvte o tom, jak se mohou mladí lidé odvážně postavit proti manipulaci davu a svědčit o své víře v Krista.
2. Jak může církev pomoci mladým lidem jasněji se ztotožnit s Kristovým misijním posláním?
3. Diskutujte o tom, v čem se lidé dnešní doby mohou podobat Pilátovi v jeho odpovědi na tlak, politikaření a násilnou manipulaci.
4. Přemýšlejte nad tím, jak zaslíbení věčného života v Božím království ovlivňuje každodenní život mladých lidí a jejich chování.

Mladí lidé a odpuštění

Úvod

David byl mladý ambiciózní člen církve, který miloval hudbu. Velmi dobře hrál na kytaru, na klávesy a také se naučil hrát na bicí. Jeho sbor patřil mezi ta tradiční společenství, ve kterých lidé zastávali názor, že bubny do bohoslužby nepatří. Protože hrál opravdu dobře, zvali jej čas od času členové jiného sboru, aby je doprovázel na jejich bohoslužbách. David byl ve svém mateřském sboru velmi aktivní také v jiných oblastech. Zapojoval se do práce s mládeží a vedl děti v Pathfinderu.

Výborně studoval na střední škole. Byl velmi inteligentní, zaměřený na plnění úkolů a snažil se být úspěšný. Pro jeho silné stránky si mnoho jeho přátel myslelo, že je pyšný. A tak se postupně stavěli proti tomu, co se snažil dělat. Vyhledávali na jeho práci chyby, stěžovali si na to, že hraje na bicí, a přesvědčovali ostatní, aby se i oni proti němu postavili.

Pomluvy se rychle šířily. Přestože platilo, že všechno, co ve sboru dělal, dělal dobře, vzhledem k mnoha negativním hodnocením byla jeho služba stále méně zřetelná. Lidé na vedoucích místech byli zrazováni od

toho, aby Davida zařazovali do sborových aktivit, a protože se David cítil odmítán, přestal se nakonec do služby ve sboru zapojovat. Postupně však byl stále aktivnější v sousedním sboru, kam byl zván, aby hrál na bicí. Posléze se zde stal starším sboru a následně se také rozhodl pro kazatelskou službu. Dnes je David úspěšným kazatelem a vedoucím oddělení mládeže ve svém sdružení.

Podobnou zkušenost zažívají lidé po celém světě. Každý však na ni reaguje trochu jinak: někteří odcházejí a stávají se z nich „utečenci“, zatímco jiní plavou proti proudu a jsou úspěšní. Učitelé Thomase Edisona mu údajně říkali, že je „příliš hloupý na to, aby se něco naučil“. Nakonec Edison přihlásil více než 1000 patentů a vynalezl přístroje, které změnily celý svět, jako například gramofon, elektrickou lampu a kameru. Tisíce mladých lidí odešly ze sboru kvůli odmítání, žárlivosti a kritice jeho členů. Některé navzdory negativním reakcím stále ještě zůstávají. Jiní bojují s rozhodnutími, která učinili a která jsou před nimi. Mnozí se však dostávají do bodu, kdy církve opouštějí. Kdyby při-

jetí ve sboru bylo vřelejší, vůbec by se do takové situace nemuseli dostat.

Na druhou stranu někteří lidé, kteří bojují se svou závislostí na sexu, pornografii, pití alkoholu, kouření, používání drog, lhaní nebo krádežích, obviňují druhé z toho, že oni jsou příčinou jejich selhání. Důsledky nezdravé rivality nebo nesprávné výchovy jsou také faktory, které mohou vést mladé lidi k nesprávným rozhodnutím, s jejichž dopady se pak tito lidé v životě potýkají.

Minulý rok proběhl mezi mladými lidmi průzkum zaměřený na největší výzvy, kterým tito dospívající musí čelit. 24 % respondentů považovalo za nejtěživější problém rozpad rodiny. Tlak ze strany vrstevníků způsobil, že mnoho mladých lidí dnes koketuje s pokusem sebevraždy a bezpočet dalších prožívá deprese. Nedostatek sebedůvěry a nízké sebevědomí spolu s negativními důsledky chování druhých vedou mnoho z nich k pocitu bezcennosti, beznaděje, ke zmatení a nejasnému postoji ohledně morálních otázek a ke ztrátě schopnosti rozlišovat, co je a co není správné.

Někteří lidé se domnívají, že se velmi často zabýváme negativními věcmi. Na jedné straně není možné přehlížet životní realitu. Na straně druhé však existuje mnoho pozitivních věcí, za které Boha oslavujeme a jsme mu vděční. **Je mnoho mladých věřících lidí, kteří podobně jako David obstáli ve svých zkouškách a prožili příběhy, které jsou pro ostatní povzbuzením v tom, že se nemusíme poddávat nepřiznivým životním okolnostem.** Mladí lidé, kteří čelíte různým životním výzvám

v rodině, církvi i ve společnosti, nikdy nezapomeňte milovat Boha, mít rádi církev a přijmout její misijní poslání. Ať už budou před vámi stát jakékoli překážky a pokušení, milujte svou rodinu, členy sboru a lidi kolem sebe. Nikdy nezapomeňte, že víra, odvaha, modlitba, studium Bible a silný vztah s Bohem jsou důležitými prostředky pro přežití ve světě, v církvi, v rodině i ve společnosti plné kompromisů, nenávisti, zášti a žárlivosti.

Co byste dělali, kdybyste se ocitli v podobné situaci, v jaké se ocitl Josef v biblickém příběhu?

SNÍLEK JOSEF

V příběhu Josefa nám Bible podává dostatek informací potřebných k tomu, abychom vysledovali faktory, které ovlivnily jeho rozvoj a úspěch. Byl ještě mladíčkem, když jej jeho bratři začali nenávidět, protože jejich otec měl k němu výjimečný vztah. Samozřejmě že pestře tkaná suknice byla vrcholem toho všeho (Gn 37,3). „Když bratři viděli, že ho otec miluje nade všechny bratry, začali ho nenávidět a nepromluvili na něho pokojného slova. Jednou měl Josef sen a pověděl jej svým bratrům; nenáviděli ho pak ještě více“ (Gn 37,4.5). **Při vyprávění snu Josefovi bratři pochopili, že nad nimi bude vládnout, a nemohli se smířit s tím, že budou svému mladšímu bratrovi podřízení.** Neuvědomovali si, že Josef je v Boží škole, že je Bohem připravován pro velký úkol a že to, kým se stane, je do značné míry závislé na způsobu, jak s ním budou jednat.

Ve svých sedmnácti letech byl již Josef hluboce oddán Bohu; byl pev-

ně zakořeněn v principech pravdy, víry a dobrých činů. Vyprávěním snu o snopech, kdy se jeden po druhém klaní jeho snopu, své bratry skutečně rozhněval. Hrubě mu odpověděli: „To budeš nad námi kralovat jako král či mezi námi vládnout jako vladař?“ (Gn 37,8). Josefův druhý sen jejich hněv ještě více rozdmýchal a navíc se setkal i s přísnou reakcí svého otce: „Otec ho okřikl: „Jaký žes to měl sen, že i já, tvá matka a tvoji bratři přijedeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?““ (Gn 37,10). V sedmnácti letech možná ještě neměl dostatek taktu, ale pravda mu nebyla cizí. Nedělal kompromisy a poté, co se mu dostalo zjevení od Boha, nemlčel. Zřetelně a jasně dal najevo své přesvědčení.

Existuje pět konkrétních důvodů, proč ho jeho bratři nenáviděli: 1) podával zprávu svému otci ohledně jejich nesprávného jednání při práci; 2) jejich otec ho miloval víc než ostatní bratry; 3) otec jej mimořádně obdaroval – dostal od něj krásný oděv; 4) vyprávěl svým bratrům dva zvláštní sny; 5) výklad snů se týkal jeho vlády a jejich podřízenosti.

Vaše zkušenost nemusí být tak dramatická jako ta Josefova. Přesto, máte mezi členy rodiny nebo mezi spolužáky, ve sboru nebo ve vašem okolí lidi, kteří vás nenávidí nebo prostě jen nemají rádi? Dokážete se vžít do Josefových pocitů? Máte nějaké sny, přání či touhy a odmítnutí vašich vrstevníků, členů rodiny nebo lidí ve sboru vám brání jich dosáhnout? Mnoho mladých lidí raději sáhne po drogách, i když vědí o jejich nebezpečí, než aby riskovali nesouhlas druhých. **Josef byl**

ve věku, kdy potřeboval přijetí; přesto jej touha po oblíbenosti a přátelství, ba ani tlak ze strany jeho bratrů nijak neovlivnily.

DŮSLEDKY ODMÍTNUTÍ VRSTEVNÍKŮ

Když Josef na žádost svého otce putoval do Dótan, aby se setkal se svými bratry, rozsah odmítnutí jeho vrstevníky byl zcela patrný. „Jakmile ho v dálce spatřili, ještě než se k nim přiblížil, smluvili se proti němu, že ho usmrtí“ (Gn 37,18). Nenávist a zášť, kterou vůči němu cítili, dosáhla svého vrcholu. Spustili scénář předem připravované vraždy.

Oblečen ve svou nádhernou tuniku, která dávala na odiv otcovu lásku, vstoupil Josef do neuvěřitelně stresové situace. Negativní tlak a rivalita jeho bratrů, stejně jako nemoudrý postoj ze strany jeho rodičů, hrály v této události svou roli. Josef setkání s bratry přežil jen proto, že Ruben, jeden z jeho starších bratrů, zasáhl do připraveného plánu a zachránil mu život. Plán bratrů se změnil. Přesto však z něj strhli suknicu a uvrhli ho do prázdné cisterny. **Je neuvěřitelné, že si po takovémto činu sedli, aby se najedli.**

K zoufalému pocitu odmítání a nenávisti se připojila muka opuštěnosti a strašlivé krutosti ze strany vlastních bratrů. Josef se stává zbožím, které přináší prospěch právě procházejícím obchodníkům. Ti jej koupí a posléze v Egyptě prodají jako otroka.

Netrpěl jenom Josef; trpěl také jeho otec, když mu synové přinesli tu srdcervoucí zprávu. „Tu vzali bratři Josefovou suknicu, porazili kozla a suknicu namočili v krvi. Tu pestře tkanou

suknici pak dali donést otci se vzkazem: „Tohle jsme našli. Pozorně si to prosím prohlédni: Je to suknice tvého syna, nebo není?“ (Gn 37,31.32). Starý muž, jak očekávali, rozpoznal suknicu a uvěřil té nejhorší lži. „Truchlil pro syna mnoho dní...“ Naříkal: „Ve smutku sestoupím za synem do podsvětí“ (Gn 37,34.35). Josef byl v tu dobu na cestě do Egypta, kde byl prodán „dvořanu Potifarovi, veliteli tělesné stráže“ (Gn 37,36).

I v tuto chvíli musí mnoho z vás čelit odmítnutí, krutosti, nenávisti a zášti. Váš nebeský Otec nese vaši bolest a zná váš zápas. Stejně jako Josef, který se držel svých snů, i když procházel těžkým obdobím svého života, věřte svým snům i vy! Boží ruka prozřetelnosti, která zachránila jeho život a vyvedla ho z cisterny, z trhu otroků a také z vězení, ta stejná ruka se postará i o vaše bezpečí.

BOŽÍ PLÁN V POZADÍ DĚJE

Pokud musíte v dnešní době čelit životním bojům, buďte si jisti, že nic z toho, co vás potkává, se neděje, aniž by o tom Pán věděl. **Bůh nevysvobodil svůj lid od života v hříšném světě. Ale také jej neopustil v jeho bojích.** Vaším životním zápasům Bůh dává smysl, a jestliže mu zůstanete věrní, Bůh vás povede svou cestou. Na tomto světě jsme pouhými poutníky. Zde není náš domov. Ten je až na konci naší cesty. Nechtě se vaším snem stane setkání s Kristem v oblacích slávy. S ním půjdeme domů, do příbytků, které pro nás Bůh chystá. Držte se svých snů! Abrahamovi Bůh zaslíbil zemi Kenaán. Řekl mu: „Věz naprosto jistě, že

tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let“ (Gn 15,13). Egypt byl zemí, která nebyla jejich domovem, a celé generace si znovu připomínaly příběh o tom, jak se stali v Egyptě otroky a jak v této zemi trpěli. Boží prozřetelnost však obrátila nepřátelství v naplnění Božího zaslíbení. Skrze Josefovou egyptskou zkušenost chtěl Bůh toto velké zaslíbení naplnit.

Bůh věděl, že tím, že se Josef dostane do Egypta, jeho utrpení neskončí. Měl však připravený plán záchrany nejen pro Josefa, ale také pro všechny Abrahamovy potomky. Bůh také ví, že když se staneme adventisty sedmého dne, naše utrpení nemusí skončit a opět můžeme prožívat pocity odmítnutí a opuštění. Nestaneme se okamžitě dokonalými a naše pochybnosti, pokušení, těžkosti a obavy nezmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Nikdy nesmíte ztratit ze zřetele, že to, kde jste, není to, kam jdete. Musíte se držet svých snů. Příběh o Josefovi ukazuje, jak v pozadí všech lidských úkladů nakonec vždy vítězilo Boží tajemné působení. Bůh má s vašimi životy záměr. Budete-li se ho držet, On své záměry uskuteční. Josef to pochopil už jako teenager a měl také potřebnou odvahu a víru, aby vydržel až do konce.

JOSEF V EGYPTĚ

Josefův příběh je jedním z velkých příběhů, který motivuje mladé lidi po celém světě, aby se postavili na Boží stranu a drželi se svých snů. Bezostyšně zrazený svými bratry, zavržený

a prodaný jako kus dobytka začal žít ve svých sedmnácti letech v Egyptě. Neměl zde žádné příbuzné ani přátele, nebyl zde nikdo z členů jeho sboru, nikdo, kdo by ho podporoval. „Od Izmaelců, kteří ho tam dovedli, si ho koupil Egyptan Potífar, faraónův dvořan, velitel tělesné stráže“ (Gn 39,1). Mnoho lidí by v Josefově situaci podlehlou zoufalství, prožívali by deprese nebo by pomýšleli na sebevraždu. Ne tak Josef! Nezapomněl na své sny. Uvědomění si svého cíle spojené s vědomím blízkého vztahu s Hospodinem mu pomohly jít vpřed bez ohledu na situaci, ve které se ocitl. „S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázela zdar; byl v domě svého egyptského pána. Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on učiní, dopřává Hospodin zdar“ (Gn 39,2,3).

Potífarovi netrvalo dlouho, aby pochopil, že jakmile svěřil něco do rukou mladého otroka, vše v jeho domě i podnikání nabralo na obrátkách. Josefovy schopnosti na něj udělaly takový dojem, že mu nakonec svěřil celý chod své domácnosti. A jak plynul čas, stal se díky Boží prozřetelnosti rádcem nejvyššího vládce Egypta, faraona. Řekl mu: „Ať se tedy ohlédne farao po zkušeném a moudrém muži a dosadí ho za správce egyptské země“ (Gn 41,33). Faraon se otázal: „Zda najdeme podobného muže, v němž je duch Boží?“ (Gn 41,38). A tak se Josef stal správcem Egypta. To se událo 13 let poté, co opustil domov. Prožil stesk, zradu a frustraci. Nic se však nemohlo rovnat jeho rakevovému vzestupu z vězení až k „říšské-

mu správci“ (Gn 42,6). Jaká obrovská zodpovědnost nyní spočívala na třicetiletém vůdci! Klíč k jeho úspěchu můžeme najít v Genesis 41,18: „Ne já, ale Bůh.“

SPLNĚNÝ SEN

Když v Egyptě a okolních zemích vypukl hladomor, přicházelo do Egypta mnoho lidí z různých národů kupovat potraviny od egyptského správce Josefa. I jeho bratři patřili mezi ty, kdo se s ním měli setkat. Dva roky byl schopen nedávat najevo, kým je, a choval se k nim jako cizinec. Přišla chvíle, kdy Josef držel v ruce všechny trumfy a mohl si s nimi pohrát, jak se mu zlíbilo. Jeho bratři mu byli na proudu vydáni na milost a nemilost. Naštěstí pro ně jim chtěl projevit milost. „Josef je proto vyzval: ‚Přistupte ke mně.‘ Když přistoupili, řekl jim: ‚Já jsem váš bratr Josef, kterého jste prodali do Egypta. Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života““ (Gn 45,4,5). Jeho postoj byl mimořádně pozoruhodný, protože jim odmítl cokoli dávat za vinu. Jediné, co si přál bratrům sdělit, bylo to, jak se v jeho životě jasně projevilo Boží vedení.

Chtěl, aby viděli, že ho Bůh poslal do Egypta a že tak učinil proto, aby mohlo dojít k tomuto velkému pozhledání. Je pochopitelné, že jeho bratři se zdráhali uvěřit takovému dramatickému odhalení. Jejich před mnoha lety ztracený bratr se nyní znovu objevil a jejich dlouholeté tajemství bylo odhaleno. Naplnily se však také jeho sny: „Pak přišli bratři sami, padli

před ním a řekli: „Tu jsme, měj nás za otroky!“ (Gn 51,18).

ODPUŠTĚNÍ

Josef svým bratrům nabídl odpuštění a povzbudil je, aby nebyli smutní, že se na ně nezlobí. Udělal to proto, že věděl, že svrchovaný Hospodin má vše ve svých rukou. Řekl svým bratrům: „Vy jste mě prodali“, ale hned jim také připomněl: „Hospodin mne poslal“. To nezmenšovalo jejich zodpovědnost za hanebný čin, byla to však připomínka, že Bohu se situace nevymkla z rukou.

Měli bychom se z tohoto příběhu poučit, že nepočítat s Boží svrchovaností je opovržlivé, ale zbavovat se lidské zodpovědnosti je ještě větší nezodpovědnost.

Josef svým bratrům dále řekl: „Bůh mne poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození“ (Gn 45,7). Josef je pozval k tomu, aby zkoumali úžasné Boží vedení. Chtěl, aby viděli, jak pochopení Boží cesty může proměnit hořkost v něco krásného.

Nakonec vše shrnul následujícími slovy: „A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh“ (Gn 45,8). Jen stěží někdy nějakí viníci mohli slyšet krásnější slova. Josef, oběť jejich nepředstavitelné zkaženosti, má nyní v rukou jejich životy, a přesto jim nabízí úplné odpuštění. Poslední zbytky jakýchkoli pochybností Josef rozptýlil, když „políbil také všechny bratry, sklonil se k nim a plakal. Teprve potom se bratři rozhovořili“ (Gn 45,15). Neznáme podrobnosti jejich rozhovoru. Člověk ale nepotřebuje velkou představivost, aby vnímal, že nejprve se jim podlomila

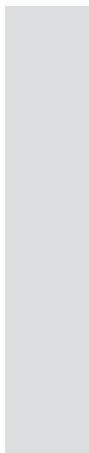
kolena díky jejich vině, pak byli šokováni Josefovým odpuštěním a nakonec se projevila jejich vděčnost za jeho milost.

Jak nádherný konec. Josef řekl svým bratrům: „Putujte rychle k otcí a přiveďte ho.“ Se vším, co jim patřilo, se měli přestěhovat a žít v zemi Gošen. Představil je také faraonovi a všem jeho služebníkům. A pak je vypravil na cestu domů s množstvím potravy, oblečení a peněz (Gn 45,22). Když nakonec jejich otec zemřel a jeho bratři měli obavy, zda se jim Josef nyní nepomstí, jejich bratr jim řekl: „Nebojte se. Což jsem Bůh? Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid. Nebojte se už tedy, postarám se i o vaše děti. Tak je těšil a promlouval jim k srdci“ (Gn 50,19–21).

Mladí lidé, prožíváte nyní nějakou bolest? Ublížil vám starší sboru nebo kazatel? Je to někdo z členů sboru nebo snad nějaký váš vrstevník? Jsou to vaši rodiče, kdo vám nerozumí, nebo snad vaši sourozenci? Nebo je to vaše manželka nebo manžel či někdo z příbuzných? Nebo vám působí bolest někdo mimo církev?

Josef byl zavržen, opuštěn a vyhnán vlastními bratry. Musel odejít z otcova domu a skončil v egyptském vězení – to vše jen proto, že byl důsledný a věrný Bohu. Ale nakonec všem odpustil, protože Bůh byl s ním! Kdybychom tak mohli nahlédnout do nebe a vidět, co se tam odehrává! Viděli bychom doširoka otevřenou Ježíšovu náruč, jak nás spolu s anděly vybízí: „Odpusť! Odpusť! Odpusť!“

Pokud budete mít své sny v mysli, odpuštění v srdci a Bůh bude vaším vůdcem, pak obdržíte povzbuzení a nic vás neza-
staví. Udělejte, co musíte, ale nikdy nezapomeňte, že zármutek sice může trvat celou noc, ale po něm s ránem přijde radost.

DISKUSNÍ OTÁZKY

1. Pokání, vyznání víry, obrácení, odpuštění a přijetí Krista jsou pro naše spasení životně důležité. Jak významné jsou tyto věci ve slovníku mladých lidí v 21. století?
2. Jaké důležité vlastnosti měl Josef, oproti jeho bratrům, které nakonec způsobily jejich rozdělení?
3. Josef otce informoval o nesprávném jednání svých bratrů. To byl důvod, proč ho nenáviděli. Je správné, aby křesťan vždy upozorňoval na nesprávné jednání?
4. Josef se stal správcem Egypta. Měli by se křesťané v dnešní době podílet na světské vládě?
5. Jaký postoj by měli mít členové církve k těm vrstevníkům, kteří jsou jmenováni do nějaké služebnosti v církvi nebo do nějaké funkce ve společenské organizaci či ve společnosti?

Radost z cesty domů

POHÁDKA O LIDECH S HEBKÝMI CHOMÁČKY

Vypráví se příběh o společenství šťastných lidí, ve kterém nevládlo žádné násilí, jen láska, radost, štěstí a pokoj. Každý člověk tam hned při svém narození dostal malý měkký batůžek plný hebkých chomáčků. Kdykoli se pak takový člověk setkal s někým, kdo se necítil dobře nebo prožíval nepříjemné období, mohl sáhnout do svého batůžku, vytáhnout hebký, teplý chomáček a darovat ho potřebnému – a ten se hned cítil lépe. Lidé tak chomáčky dávali i přijímali, jak bylo potřeba. Vždy jich všude kolem bylo dost. A tak se každý cítil teple a lehce, přímo nadýchaně.

Jednoho dne však došla trpělivost zlé čarodějnicí, která připravovala masti a různé lektvary pro nemocné. Byla roztrpčena tím, že u ní nikdo její léky nekupoval, protože lidé byli šťastní a nepotřebovali je. Čarodějnice však byla velmi chytrá a připravila zlomyslný plán. Jednoho rána, když kolem procházeli dva mladí lidé, předstírala, že je jí nevolno. Když jí usměvavý mladík podával teplý chomáček, řekla: „Pokud budete chomáčky stá-

le jen rozdávat, za chvíli vám žádný nezbude pro vás samotné!“ Oba tím byli velmi překvapeni, a tak se chtěli ujistit, zda jí dobře rozuměli: „Myslíš, že v našich batůžcích není dostatek teplých chomáčků?“ Čarodějnice odpověděla: „To rozhodně ne. Jednou vám dojdou, tak to prostě je. Už žádné další nebudou.“

Pak se zasmála skřehotavým hlasem a odletěla pryč. Její radu si mladí lidé vzali k srdci a přestali teplé chomáčky dávat i přijímat. Dokonce se začali zlobit na ty, kteří chomáčky rozdávali. Brzy si každý začal hromadit chomáčky pro sebe, až nakonec nikdo žádné nerozdával. Mezi lidmi najednou přibývalo nemocí, objevilo se násilí, loupeže, dokonce občas někdo zemřel. Vytratila se radost i štěstí. A tak stále více lidí potřebovalo nějakou mast či lektvar. Začali navštěvovat čarodějnicí a nakupovali u ní. Jenže její výrobky nenabízely ani lásku ani radost ani pokoj. Léta ubíhala. Lidé nebyli šťastní. Všude vládlo násilí a hrubost.

Jednou v létě odjely dvě děti na prázdniny ke své babičce a dědečkovi. V jejich skříni objevily mnoho nahro-

maděných hebkých chomáčků. Hned se ptaly, k čemu jsou dobré. Dědeček jim pak vyprávěl, jak si kdysi všichni dávali a přijímali chomáčky a jak – na rozdíl od dneška – byli všichni laskaví a mírumilovní. „Vše se zkazilo ve chvíli, kdy si lidé začali chomáčky hromadit jen pro sebe,“ povzdychl si dědeček. Děti se hned rozhodly: začnou teplé chomáčky znovu sbírat a pak je budou rozdávat potřebným. Když rozdaly několik prvních chomáčků, začali se k nim přidávat ostatní lidé a po nějaké době opět každý dával a také přijímal tolik chomáčků, kolik bylo potřeba. Zase jich bylo všude a pro všechny dost. Mezi lidmi opět vládla láska, pokoj, radost, laskavost a štěstí.

Tento příběh nám připomíná prvotní společnost, kdy lidé měli dostatek pokoje, prožívali nekonečnou radost, neomezené štěstí, těšili se dokonalému zdraví, uměli radostně využívat čas, cítili bezmeznou lásku a se svým Bohem směli hovořit tváří v tvář. Bůh stvořil vesmír a naši Zem a „viděl, že to bylo velmi dobré“. Jenže právě na to „velmi dobré“ zaútočil satan se svou démonskou silou a výsledkem byla zahanbující nahota, místo snů noční můry, obviňování jako běžná komunikace, pot při dobývání denního chleba a obavy z nepředstavitelné bolesti při rození dětí. Místo hebké trávy trní a bodláčí, místo rodinné harmonie domácí násilí. Chlípné koketování, manželské trojúhelníky, alkohol, tabák, marihuana, kokain, crack, heroin a jiné společenské drogy. Nenávist, zlomyslnost, násilí a různá tajná hnutí.

ODPOVĚĎ NA TUTO PANDEMII

Stvořitel se rozhodl, že nedovolí, aby se beznaděj, zoufalství a zkáza dále šířily tímto nebyvalým tempem. Apoštol Pavel popisuje Boží odpověď v Listu Titovi 2,11–15: „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. Tak mluv, napomínej a přesvědčuj se vším důrazem. Nikdo ať tebou nepohrdá.“

Druhá kapitola Listu Titovi má dvě části: verše 1 až 10 obsahují napomenutí ke křesťanskému chování, zatímco verše 11 až 15 odkazují k velkému činu Boží milosti, jenž přináší všem lidem spasení.

CO JE MILOST?

Boží milost je vždy definována jako přízeň, laskavost a Boží dobrá vůle směřující k jeho stvoření. George W. Knight v New International Greek Commentary uvádí: „Milost představuje Boží aktivitu, která čelí lidské netečnosti a vzpouře nevyčerpatelnou touhou odpouštět a žehnat.“ V SDA Bible Commentary je milost definována jako „zachraňující Boží láska darovaná hříšníkům“. Ellen Whiteová napsala: „Milost je Boží vlastnost, která se projevuje vůči nehodným lidem. I když ji nehledáme, Bůh ji seslal, když hledal nás“ (My Life Today, kapitola 4).

Apoštol Pavel používá výraz „milost“ ve smyslu Božího milostivého záměru vůči lidstvu, ve kterém Bůh a) zachraňuje, b) vyučuje a c) umožňuje. Ve svém pojednání o milosti a spasení říká Pavel: 1) Boží milost je zdrojem lidského spasení; 2) toto spasení, které milost přinesla, je historickou skutečností; 3) milost učinila spasení všeobecně přístupným každému člověku.

1) MILOST JE ZDROJEM NAŠEHO SPASENÍ

Apoštol Pavel hovoří o milosti jako o zdroji spasení: „Milost Boží, která přináší spasení.“ Bez milosti neexistuje žádná možnost být zachráněn. V Efezským 2,8 píše: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar.“ Když Adam a Eva v zahradě Eden zhřešili, milost jim vyšla v ústřety: „Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: ‚Kde jsi?‘ On odpověděl: ‚Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.‘ Bůh mu řekl: ‚Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?‘“ (Gn 3,8–11). Tento text jasně ukazuje, že poté, co Adam a Eva zhřešili, utíkali a skrývali se před Bohem. To je přirozený důsledek hříchu.

Když se členové církve rozhodnou zaměřit svou pozornost na věci, které je odvádějí od duchovních hodnot a křesťanského způsobu života, zpravidla „se ztratí“. Návštěvnost sboru poklesne, zapojení do sborových aktivit přestane být důležité a jejich přítomnost ve

společenství věřících začne být jen příležitostná. Někdy přestanou chodit do shromáždění úplně. Stejně jako Adam a Eva se začínají skrývat. Text říká, že „tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku“. Věci se nyní změnily. Adam a Eva, kteří dříve hovořili s Bohem tváří v tvář, najednou zničehonic „slyšeli hlas“. Bůh se nezměnil. Objevil se stejným způsobem jako vždycky. Mluvil stejně laskavým hlasem. Nepřišel přísně jako ten, kdo je naplněn hněvem a zklamáním.

Oba se skryli mezi stromy v zahradě, protože stud, výčitky, strach a vina, kterou nikdy dřív nezažili, zneklidnily jejich mysl. Náhle se chtěli vyhnout Hospodinu, jehož příchod předtím pokaždé vítali. **Vědomí viny způsobilo, že se snažili před Bohem utéci!** Bůh to však s nimi nevzdal. Šel za nimi a pro něj charakteristickým způsobem se jich zeptal: „Kde jste se to ocitli?“ Ptal se jich tak dlouho, dokud mu neodpověděli. To je milost! Milost, která něžně ukazuje manželskému páru z Edenu jejich potřebu Spasitele. Totéž se opakuje každý den po celém světě. Když od Boha utíkáme, jeho milost nás přichází hledat. Je vytrvalá! Můžeme ji přijmout, nebo odmítnout. Je to jeho milost, která nás nenechává samotné. Aby nás zachránila z hříchu a viny, žádá, abychom nejprve uznali svou slabost, bezmocnost a potřebu Spasitele. Ano, musíme uznat naše selhání. V Boží milosti objevíme svou jedinečnost, Boží neúnavnou lásku a čistý charakter. Je to jeho milost, která nás vybízí, abychom se dívali, srovnávali a pak se rozhodli.

Když uvidíme, kým jsme ve srovnání s tím, kým bychom mohli být, a nejsme-li příliš tvrdohlaví, přijmeme tento úžasný dar nazvaný spasení. Dnešním mladým lidem, kteří od Boha utíkají a stávají se duchovně netečnými, právě Boží milost připomíná, že zde existuje daleko větší radost než jen radosti tohoto světa.

Mnoho z nich utíká od Boha kvůli hudbě, sexuální volnosti, zábavě, ekonomickým těžkostem, intelektuálním a akademickým cílům, světským lákadlům, ale také kvůli tlaku rodičů či vrstevníků. Někteří mladí dokonce utíkají kvůli jednání některých členů církve. **Bůh neříká, že bychom měli následovat dav, nýbrž vybízí: „Následuj mne!“** Hans LaRondelle napsal: „Lidé jsou obětmi svodu – již při jeho vzniku měl Bůh pohotovost.“ Ježíš přišel, aby nás zachránil. Nyní říká: „Dej mi své srdce, své ruce, své touhy, dej mi sebe sama – a já tě zachráním.“ Taková je Boží milost! Je zdrojem našeho spasení!

2) MILOST JE HISTORICKOU SKUTEČNOSTÍ
V Listu Titovi 2,11 Pavel říká: „**Ukázala se** Boží milost, která přináší spásu všem lidem.“ Pavel zde odkazuje k jedinečnému zjevení Ježíše Krista, ve kterém nám zprostředkovává evangelium. „Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudili jsme, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha, on nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého

slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu narodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele“ (Tt 3,3–6). Ježíš je vtělením Boží milosti!

V Janovi 1,14 apoštol souhlasně s Pavlem potvrzuje: „A SLOVO se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ Před několika lety jsme cestovali do Izraele. Průvodce, který byl Žid, nás vzal na několik významných míst. „Zde se narodil Ježíš,“ ukazoval nám. „A toto je místo, kde byl pokřtěn,“ pokračoval. Dále nám ukázal dům v Káni Galilejské a vysvětlil nám: „Na tomto místě Ježíš proměnil vodu ve víno.“ Na břehu Galilejského jezera nám ukázal oblast, kde Petr chodil po vodě. V Getsemanské zahradě označil místo, kde se Ježíš modlil, až mu na čele vystupoval krvavý pot. Pak nás vzal na různá další místa včetně Ježíšova hrobu, na který ukázal se slovy: „Zde je prázdný hrob. Tady byl Ježíš vzkříšen.“ Když byla celá prohlídka u konce, dodal: „Nevěřím, že stejný Ježíš, o kterém jsem vám vyprávěl, je Mesiáš.“ Jak tragické!

Jako křesťané věříme Písmu. Věříme, že příchod Mesiáše na naši Zem a milost, kterou nám Bůh v něm dal, nejsou otázkou budoucnosti. **První Kristův příchod a jeho oběť, díky níž nám otevřel cestu ke spasení, jsou historickou skutečností.** V současné době očekáváme slavný druhý Kristův příchod. Přejde stejným způsobem, jak do nebe vystoupil. Bude to závěrečný čin v dramatu dějin této Země.

Evangelisté Billy Graham a Charles Templeton byli přátelé, kteří působili ve 40. letech 20. století. Přestože na začátku pracovali společně, posléze se rozdělili. Před svou smrtí Templeton řekl Billymu: „Nemůžeme věřit, že Bůh stvořil svět v šesti dnech. K tomu došlo v průběhu mnoha milionů let. A pak, věřím sice, že Ježíš žil. Byl to dobrý a přímý muž. Byl lidstvu velikým příkladem, ale nebyl Synem Božím. Byl to pouhý člověk.“ Templeton zemřel v roce 2001 krátce po napsání knihy Farewell to God (Rozloučení s Bohem). Na rozdíl od Billyho Grahama hledal intelektuální přesvědčení. Zemřel jako ateista. Billy Graham naopak vírou přijal příběh Bible a volal svět ke Kristu. **Přátelé, jako adventisté sedmého dne věříme v historického Ježíše. On není žádným mýtem!** Chodil po Palestině. Šel až na kříž a zemřel pro nás! Kristus přišel do válečné zóny a čelil útokům ďábla. Bitva je vítězně u konce! Rozhodl se za nás položit svůj život; a mohlo se zdát, že prohrál. Ovšem skrze tento záměrný čin přinesl pro ztracený svět vítězství a vykoupení. Přinesl naději věčné obnovy pro všechny, kteří jej přijmou jako svého Spasitele.

3) MILOST ČINÍ SPASENÍ

DOSTUPNÉ PRO VŠECHNY

V Listu Titovi 2,11 čteme: „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem.“ Ellen Whiteová napsala: „Satan se radoval, že se mu podařilo znevážit Boha v lidských očích. Ježíš přišel, aby člověku vrátil správnou představu o Stvořiteli. Jedině Kristus mohl obnovit to, co v lidech zničil hřích. Přišel vyhnat demony, kteří ovládali

vůli člověka, přišel nás pozvednout z prachu, narovnat náš pokřivený charakter a ozdobit jej svou slávou“ (TV 24). U Jana 3,16 Ježíš prohlašuje, že cílem jeho misijního poslání je každý člověk. Nikdo není z jeho plánu vynechán. Svou milost nabízí všem lidem. Mezi spasenými budou chybět jen ti, kteří se rozhodli od jeho zachraňující moci utéci.

Všeobecné poslání jeho učedníků nacházíme u Matouše 28,19.20: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky. Křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ **Máme univerzální poselství, které vede všechny lidi k tomu, aby přijali Krista jako osobního Spasitele.** Je překvapivé, že každý rok se členy naší církve stávají spíše mladší lidé než starší. Děkujeme Bohu za vnímavost těch, kteří přijímají evangelium o Ježíši.

U Jana 10,10 Ježíš říká: „Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil.“ Ale Božím cílem je přinést všem lidem bohatý a spokojený život. Jeho milost přináší spasení všem lidem a je přítomnou realitou. Každý má příležitost radovat se ve víře a v uspokojujícím vztahu s Kristem. Rasa, jazyk, kultura, příslušnost k národu, sociální postavení, vzdělání, barva pleti, národní identita ani žádná další lidská rozdělení nikoho nevylučují z možnosti přijmout spasení. **Děti, mladí lidé i dospělí, všichni se mohou radovat z toho, že jsou začleněni do plánu spasení.**

MILOST UČÍ

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbož-

nosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku“ (Tt 2,11.12). V tomto verši Pavel zobobňuje milost. Mohli bychom říct, že přichází s doktorandským titulem v teologii z Univerzity věčnosti. Bůh dává milost: intelektuální schopnost, moudrost, zkušenost, autoritu, akademický profil a profesionální postavení. Apoštol Pavel představuje k tomuto titulu také speciální studijní plán – zdržovat se určitého chování a naopak prosazovat chování jiné. Milost nás totiž učí říkat „NE“ bezbožnosti. Slova „zřící se“ nebo „přestat“ znamenají jednou provždy odmítnout „bezbožnost a světské touhy“ jako součást života křesťana. Podle Římanům 1,18; 11,26 a Judy 15 a 18 se musíme zřící „bezbožnosti nebo nedostatku úcty“ jak v myšlení, tak v činech. První list Janův 2,16.17 mluví o všem, „co je ve světě, po čem dychtí člověk“. V tomto kontextu „svět“ je považován za říši neposlušnosti vůči Bohu a za říši hříchu (Ga 6,14). **Podle apoštola Pavla nás milost učí zřící se jednou provždy bezbožnosti a světských tužeb.** V Listu Titovi 1,1–10 nám podrobněji vysvětluje, že bezbožnost se projevuje nedostatkem lásky k druhým, nespolehlivým učením, netrpělivostí, falešnými obviněními, způsoby, které uvádějí Boží slovo v posměch, zkaženost atd.

Cílem milosti je stvořit svatý, zbožný lid žijící rozumně a v sebeovládání. Měli bychom žít spravedlivě, poctivě a zbožně s vědomím, že **naše činy ukazují na věrohodnost evangelia.** Je třeba vědomě se rozhodnout pro život v milosti. Měli bychom si vždy najít čas jak

pro osobní, tak i pro společnou bohoslužbu, studium Bible a modlitbu.

VELKÝ OBJEKT JEHO MILOSTI

Ukázala se Boží milost, abychom „očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“ (Tt 2,13). Blaženou nadějí nazýváme život v očekávání neviděného a jistotě, že zatím neuskutečněné duchovní požehnání přijmeme v budoucnosti. Tato naděje sahá až k druhému příchodu Ježíše Krista, vzkříšení nebo proměnění věřících a oslavení svatých v Božím království.

Když nyní končí modlitební týden, neměli bychom zapomenout na to, že očekáváme den, kdy Bůh řekne: „Toto je můj lid, vejďte do radosti domova!“ **Žijme proto v odhodlaném očekávání vítězství, kdy nás Ježíš přijde jako Král králů osvobodit z vězení tohoto světa. Milost nás přivede domů, do slávy... Úžasná milost milujícího Pána!**

BALVIN B. BRAHAM sloužil v církvi v západní části Jamaiky jako učitel, ředitel, okrskový kazatel, vedoucí oddělení mládeže, vedoucí oddělení výchovy, vedoucí oddělení komunikace a jako předseda sdružení. Zároveň působil jako vedoucí oddělení mládeže na Unii (West Indies Union) a na Interamerické divizi. S mladými lidmi pracuje již 27 let.

Spolu s manželkou je jeho největší vášní pomáhat mladým lidem přijít ke Kristu, vybavit je pro misijní práci a žít v očekávání Kristova návratu.

NÁVRATY. Přednášky Modlitebního týdne mládeže 2015

Autorem přednášek je Balvin B. Braham. Odpovědná redaktorka Michaela Hrachovcová.

Grafická úprava Jan Dobeš. Fotografie na obálce iStockphoto.com. Vytiskla tiskárna ARTRON s.r.o., Boskovice.

Vydal Advent-Orion, s. r. o., Praha. První vydání, 2015. ISBN 978-80-7172-778-1